

CRONICILE
SPIDERWICK

TONY
DITERLIZZI

SI
HOLLY
BLACK

5

RĂZBUNAREA LUI MULGARATH

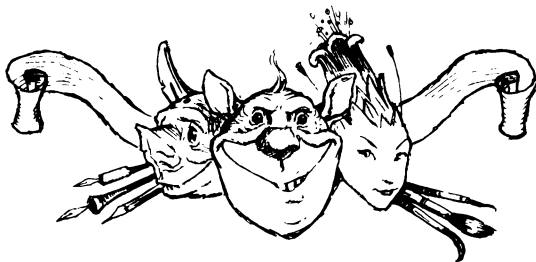

Dragonul se încolăcise în jurul lui Byron.

CRONICILE SPIDERWICK.

RĂZBUNAREA LUI MULGARATH
A cincea carte din cele cinci

Tony DiTerlizzi
Holly Black

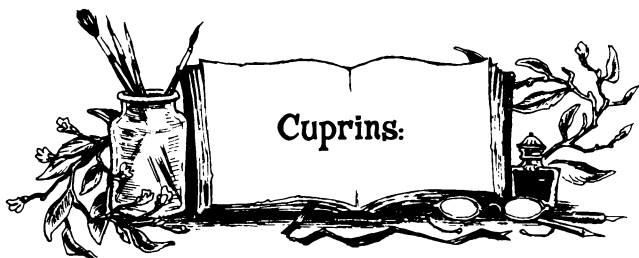
rao pentru copii

Bunicii mele, Melvina, care mă sfătuia să scriu o carte întocmai ca aceasta și căreia eu îi răspundeam că nu voi izbuti niciodată.

– H.B.

Lui Arthur Rackham. Fie să îi inspire și pe alții așa cum m-ai inspirat pe mine!

– T.D.

LISTA PAGINILOR CU ILUSTRĂȚII	8
SCRISOARE DE LA HOLLY BLACK.....	10
SCRISOARE DE LA COPIII FAMILIEI GRACE	11
HARTA ȚINUTULUI SPIDERWICK ȘI A ÎMPREJURIMILOR	12
CAPITOLUL ÎNTÂI ÎN CARE TOTUL SE ÎNTOARCE CU SUSUL ÎN JOS	17
CAPITOLUL AL DOILEA ÎN CARE UN VECHI PRIETEN SE ÎNTOARCE.....	29
CAPITOLUL AL TREILEA ÎN CARE JARED AFLĂ LUCRURI PE CARE AR PREFERA SĂ NU LE ȘTIE.....	45

CAPITOLUL AL PATRULEA ÎN CARE MULTE LUCRURI IAU FOC	63
CAPITOLUL AL CINCILEA ÎN CARE FRAȚII AFLĂ CE ÎNSEAMNĂ „AICI SUNT DRAGONI“	77
CAPITOLUL AL ȘASELEA ÎN CARE RĂUL ÎȘI ARATĂ CHIPUL	97
EPILOG ÎN CARE POVEȘTEA FRAȚILOR GRACE AJUNGE LA FINAL.....	117

Lista ilustrațiilor

DRAGONUL SÉ ÎNCOLĂCISE ÎN JURUL LUI BYRON	2
HARTA ȚINUTULUI SPIDERWICK ȘI A ÎMPREJURIMILOR	12
LA POARTA DOMENIULUI SPIDERWICK	16
CE PĂCAT, CE PĂCAT, EU SUNT SINGUR VINOVAȚ	21
TOTUL ESTE DISTRUS	25
NU VĂ MAI HOLBAȚI LA MINE CU PLISCURILE CĂSCATE!	28
ÎMI PARE RĂU, MUÇOȘILOR!	32
ATENȚIE, NE SCAPĂ!	35
STIMATĂ DOAMNĂ, ÎMI PARE RĂU, CARTEA ACEEA AM LUAT-O EU!	44
AVEA TÂMPLELE ACOPERITE CU SMOCURI DE PĂR CĂRUNT ȘI PURTA O HAINĂ DEMODATĂ DE TWEED	52

ACESTA ESTE UN SEMN CUM NU SE POATE MAI RĂU	58
ACUM ESTE RÂNDUL TĂU SĂ AI ÎNCREDERE ÎN NOI	60
EU I-AM PRINS PE MURITORI!	62
ȘI ZICI CĂ I-AI PRINS TU PE AMÂNDOI?	66
LĂSAȚI-L ÎN PACE!	74
ERA O CONSTRUCȚIE CÂT TOATE ZILELE	76
DRAGONUL SE ÎNCOLĂCI ÎN JURUL LUI BYRON	82
PODUL ERA COBORÂT	87
TREPTELE PĂREAU IMPOSIBIL DE URCAT	93
CE-I CU TINE AICI?	96
TU NU EȘTI EL!	103
DE CE FACI TOATE ASTEA?	106
S-AU SCURS ATÂȚIA ANI, ȘI EU NU AM ȘTIUT NIMIC	116
STUDIU ÎN ACUARELĂ AL LUI ARTHUR ȘI LUCINDA SPIDERWICK, GĂSIT ÎN BIROUL LUI ARTHUR.....	126
AȚI FĂCUT O TREABĂ BUNĂ	127

Dragă cititorule,

De-a lungul anilor în care Tony și cu mine am fost prieteni, amândoi am împărtășit aceeași fascinație copilărească față de personajele de poveste. Pe vremea aceea nu ne dădeam seama cât de importantă era legătura dintre noi și nici de felul cum avea ea să fie pusă la încercare.

Într-o bună zi, Tony și cu mine, împreună cu alți autori, dădeam autografe într-o librărie cunoscută. După ce am terminat de semnat autografele, am mai întârziat pe acolo, dând o mână de ajutor la așezatul cărților pe rafturi și stând la taclale când, la un moment dat, un vânzător s-a apropiat și ne-a spus că cineva lăsase o scrisoare pentru noi. Când l-am întrebat care dintre noi era destinatarul, răspunsul lui ne-a umplut de mirare.

– Amândoi, a spus el.

Scrisoarea era exact cea pe care o vedeți reprodușă pe pagina următoare. Tony a petrecut mult timp nefăcând altceva decât să se uite fix la fotocopia care venise împreună cu ea. Apoi, pe un ton scăzut, el întrebă despre restul manuscrisului. Ne-am grăbit să scriem un răspuns, l-am vârât la loc în plic și l-am rugat pe vânzător să îl dea copiilor familiei Grace.

Nu după multă vreme am găsit pe pragul ușii un pachet legat cu panglică roșie, iar după câteva zile, îmi sunară la ușă trei copii care îmi istorisiră această poveste.

Ceea ce s-a petrecut de atunci este greu de descris. Tony și cu mine ne-am trezit într-o lume în care nu prea crezuserăm până atunci. Acum știm că spiridușii, elfii și zânele sunt cu mult mai mult decât povești pentru copii. Există în jurul nostru o lume invizibilă și noi nădăduim, dragă cititorule, că tu îți vei deschide ochii înspre ea.

HOLLY BLACK

Dragă Doamnă Black și Domnule DiTerlizzi,

Știu că mulți oameni nu cred în spiriduşii și în alte asemenea ființe, dar eu cred și mă gândesc că și dumneavoastră credeți.

După ce v-am citit cărțile, le-am povestit fraților mei despre dumneavoastră și ne-am hotărât să vă scriem. Noi știm ceva despre spiriduşii care există cu adevărat, de fapt, știm chiar o multime de lucruri despre ei. Pagina pe care am atașat-o acestei scrisori este o fotocopie dintr-o carte veche pe care am găsit-o în podul casei noastre.

Nu este o copie prea grozavă pentru că am avut niște necazuri cu copiatorul, dar vă putem spune că această carte le explică oamenilor cum să identifice spiriduşii și cum să se apere de ei.

Ați putea să dați această carte editorului dumneavoastră?

Dacă da, atunci vă rugăm să puneți o scrisoare în acest plic și să îl lăsați la magazin. O să găsim noi o cale să vă trimitem cartea pentru că prin poșta obișnuită ar fi, pur și simplu, prea periculos.

Tot ceea ce vrem noi este ca oamenii să știe despre toate acestea. Lucrurile care ni s-au întâmplat nouă li s-ar putea întâmpla și altora.

Ai Dvs.,

Mallory, Jared și Simon Grace

CRONICILE
SPIDERWICK.

The image features a highly decorative title in a blackletter or gothic font. The word "CRONICILE" is positioned at the top in a smaller, all-caps font. Below it, the word "SPIDERWICK." is written in a much larger, more ornate font. The letter "S" is particularly large and features a detailed spiderweb pattern within its upper curve. The letters "P", "I", "D", "E", "R", "W", "I", "C", and "K" are also highly stylized with intricate flourishes and serifs. A decorative sunburst or fan-like motif is integrated into the base of the letters "P", "I", "D", "E", "R", "W", and "I". The entire title is rendered in black on a white background.

IEȘIREA SPRE
ORĂȘ

ȘCOALA
J. WATERHOUSE

VECHEA
CARIERA

ROBINSON

PARĂUL

Harta ținutului

SPIDERWICK

*și a
împrejurimilor*

STRADA
RICHENBACH

CÂMPUL

CURTEA
CU GUNOARIE

PODUL

DOMENIUL
SPIDERWICK

SOSEAUA
DULAC

ROUNTELE

STRADA
LEWIS

PĂDUREA

La poarta domeniului Spiderwick

Capitolul Întâi

În care totul se întoarce cu susul în jos

În zorii acelei dimineți Jared, Mallory și Simon înaintau cu greu pe șoseaua pustie, abia mai putând să își târască picioarele și fără să observe că lumina palidă a soarelui care tocmai se înălța făcea ca picăturile de rouă să sclipească în iarbă ca niște nestemate.

Cei trei frați erau frânți de oboseală, dar dorința de a ajunge cât mai curând acasă îi împingea să meargă mai departe. Mallory tremura ca o vargă în rochia ei ca spuma laptelui și strângea mânerul sabiei atât de tare, încât încheietura mâinii i se albise de efort. Alături de ea își târâia picioarele Simon care tot mai găsea puterea să lovească din când în când cu vârful pantofului în câte o bucată de asfalt desprinsă de la locul ei.

Jared era și el tăcut. Ori de câte ori închidea ochii, fie numai și pentru o clipă, nu vedea decât goblini, sute de

goblini, cu Mulgarath cel cumplit în fruntea lor. Încercă să își ia gândul de la ei și să se hotărască ce avea să îi spună mamei când vor fi ajuns în sfârșit acasă. Sigur, avea să fie furioasă pe ei pentru că dispăruseră toată noaptea, și chiar și mai furioasă pe Jared pentru afacerea cu cuțitul. Numai că acum putea să îi explice totul. Se și imaginează povestindu-i despre uriașul care își putea schimba înfățișarea, despre cum o salvaseră pe Mallory din mâinile piticilor și despre felul în care izbutiseră să îi tragă pe sfoară pe elfi. Mama lor va vedea sabia și va fi nevoită să le dea crezare, iar apoi să îl ierte pe Jared pentru toate.

Un sunet ascuțit, ca un șuierat de ceainic, îl aduse brusc în prezent. Ajunseseră cu toții la poarta domeniului Spiderwick. Îngrozit, Jared văzu că pe peluză zăceau împrăștiate de-a valma gunoaie, hârtii, pene și mobile rupte în bucăți.

– Ce înseamnă asta? șopti Mallory.

Un țipăt îl făcu pe Jared să ridice privirea spre acoperișul casei, unde îl zări pe grifonul lui Simon care încerca să pună gheara pe o creatură care se zbătea să îi scape. În goana lor, cei doi mai trânteau la pământ câte o bucată din țiglele mai slăbite, iar ici și colo, pe acoperiș, se vedeau împrăștiate niște pene.

– *Byron!* îl strigă Simon, dar grifonul fie nu îl auzi, fie preferă să îl ignore, așa că băiatul se întoarse spre Jared exasperat.

– Dar nu ar trebui să fie acolo! se jelui el. Încă nu i s-a vindecat aripa!

– Dar după ce aleargă? întrebă Mallory uitându-se spre acoperiș cu ochii îngustați.

– Păi, după un goblin, mi se pare, spuse Jared abia șoptind, căci amintirea colților și a ghearelor lor înroșite de sânge încă îl înfiora.

– Mama! gemu Mallory, luând-o la fugă spre casă.

Jared și Simon se luară după ea. Când se apropiară, văzură că ferestrele casei fuseseră făcute țandări, iar ușa de la intrare abia se mai ținea într-o singură balama.

Cei trei frați dădură buzna înăuntru și trecură prin hol unde călcară peste chei aruncate la întâmplare și peste haine boțite azvârlite pe podea. În bucătărie, apa care curgea din robinet umpluse chiuveta plină ochi cu farfurii sparte și dădea pe dinafară, scurgându-se pe podeaua unde grămezile de mâncare căzute din frigiderul răsturnat se dezghețau încet.

Peretele fusese spart în mai multe locuri, iar varul, amestecat cu făină și cu cereale, acoperea mașina de gătit.

Masa se ținea încă pe picioarele ei, dar câteva scaune fuseseră răsturnate și spătarele de rafie împletită erau rupte.

Unul dintre tablourile pictate de străunchiul lor avea pânza sfâșiată, rama îi era crăpată, dar, cu toate acestea, atârna încă pe perete.

Camera de zi era într-o stare și mai jalnică. Televizorul era spart, iar consola de jocuri a copiilor fusese vârată înăuntrul lui. Pernele canapelelor erau sfâșiate, iar umplutura împrăștiată pe dușumea aducea grozav de bine cu niște bulgări de zăpadă.

Și acolo, pe ce rămăsese dintr-un taburet de brocart, stătea Thimbletack.

Când Jared se apropie de micul spiriduș, văzu că avea pe umăr o zgârietură mare și că rămăsese fără pălărie. Thimbletack clipi spre Jared din ochisorii lui negri și umezi.

– Ce păcat, vai, ce păcat, eu sunt singur vinovat... Să-i opresc am încercat, dar n-am făcut nici o ispravă, vraja mea e prea firavă! O lacrimă i se rostogoli pe obrazul mititel, și spiridușul și-o șterse cu furie. Pe goblini chiar și singur i-aș fi învins, dar Mulgarath e de necuprins!

– Unde e mama? îl întrebă Jared simțind că începe să tremure din toate încheieturile.

– Chiar înainte de răsărit după ea ei au venit, au legat-o binișor și au luat-o la picior, răspunse Thimbletack.

– Nu, nu se poate! aproape că țipă Simon. Mama! începu el să strige luând-o la fugă pe scări spre camerele de la etaj. Mami? Mami, unde ești?

– Trebuie să facem ceva, spuse Mallory.

– Dar noi am văzut-o, șopti Jared așezându-se pe canapeaua distrusă. Se simțea pustiit și îi era și cald, și frig în același timp. Acolo, la carieră... Silueta aia de om mare pe

Ce păcat, ce păcat, eu sunt singur vinovat...

care am văzut-o noi în mijlocul goblinilor era a ei... Mulgarath o luase prizonieră și noi nici măcar nu ne-am dat seama! Of, ar fi trebuit să ascultăm, eu ar fi trebuit să ascult! Nu ar fi trebuit să deschid niciodată cartea aia tâmpită a unchiului Arthur!

Dar spiridușul scutură din cap cu putere.

– Cu carte sau fără ea, era numai treaba *mea* să am grijă de căsuță și de cei ce stau în ea.

– Dar dacă aș fi distrus-o așa cum mi-ai spus tu, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea! strigă Jared dându-și plin de năduf o lovitură cu pumnul în picior.

Thimbletack își frecă ochisorii cu podul palmelor și răspunse:

– Nu știe nimenea dacă e așa au ba. Eu cartea bine am dosit, dar vezi acum ce am pățit?

– la încetați odată să vă mai plângeți de milă, că nu sunteți nimănui de nici un ajutor, spuse Mallory care se aplecă spre taburet și, ridicând pălăria lui Thimbletack, i-o înapoie spiridușului. Mai bine gândiți-vă unde ar fi putut să o ducă pe mama, adăugă ea.

Thimbletack clătină din cap cu tristețe.

– Nu știi unde poate fi locul groaznic unde or trăi.

De undeva, de deasupra lor, se auzi un șuierat și zgomotul unor gheare care zgreptăneau țiglele de pe acoperiș.

– Pe acoperiș a mai rămas un goblin, spuse Simon ridicând privirea. El trebuie să știe!

Jared se ridică.

– În cazul ăsta, cred că ar trebui să îl oprim pe Byron înainte să îl înfulece!

– Ai dreptate! zise Simon îndreptându-se către scări.

Cei trei copii o luară la fugă în sus pe scări și dădură buzna pe holul de la etaj, îndreptându-se spre mansardă. Ușile de la dormitoare erau deschise și pe hol zăceau împrăștiate haine rupte, fulgi ieșiți din pernele sfâșiate și lenjeriile de pat făcute fâșii. În fața camerei pe care o împărțeau Jared și Simon, cei trei frați văzură pe podea borcanele prefăcute în cioburi, iar Simon încremeni cu o expresie de șoc întipărită pe chip.

– Lemondrop? strigă el. Jeffrey? Kitty?

– Hai să mergem de aici, îi spuse Jared. În timp ce îl trăgea pe Simon din dezastrul din camera lor, privirea îi căzu pe dulapul din hol. De pe rafturi picurau loțiuni și șampoane care îmbibaseră prosoapele răvășite. În fundul dulapului, tăblia care ascundea intrarea secretă în biblioteca lui Arthur Spiderwick era plină de zgârieturi adânci și fusese smulsă din balamale.

– Cum or fi reușit să dea de ea? întrebă Mallory.
Simon clătină din cap.

– Cred că au răscolit peste tot până s-o găsească.

Jared se lăsă în patru labe și înaintă către biblioteca lui Arthur Spiderwick. Lumina strălucitoare a soarelui care se revărsa prin singura fereastră îi dezvălui dezastrul în toată deplinătatea lui. Când făcu primii pași peste un covor din pagini rupte simți că lacrimile încep să îi ardă ochii.

Cărțile lui Arthur fuseseră smulse din coperți și foile distruse fără milă. Pe podea zăceau desene sfâșiate și rafturi dărâmate.

Jared se uită în jurul lui neajutorat.

– Ei bine? strigă Mallory.

– Distrus, răspunse Jared. Totul este distrus.

– Hai jos, trebuie să punem mâna pe goblinul ăla, strigă Simon.

Jared dădu din cap aprobator, cu toate că nici fratele și nici sora lui nu-l puteau vedea, și se îndreptă parcă amorțit spre ieșire.

Ceva în legătură cu profanarea acestei încăperi, o încăpere care rămăsese tăinuită vreme atât de îndelungată, îl făcea pe Jared să simtă că nimic nu avea să mai fie bine, așa, ca înainte.

Împreună cu Simon și cu Mallory abia se târî pe treptele ce duceau la mansardă, călcând peste ornamente de pom făcute fărâme și peste silueta distrusă a unui

Totul este distrus.

manechin. În razele palide de lumină, Jared văzu cum în aer se stârneau nori de praf exact atunci când ghearele grifonului loveau acoperișul și auzi cum țipetele se întreau deasupra capetelor lor.

– Încă puțin și apoi ajungem pe acoperiș, le spuse Jared arătând spre ultimele trepte. Acestea duceau spre ultima încăpere a casei, un turn mic, cu ferestre acoperite pe jumătate cu scânduri și dispuse de jur împrejurul pereților.

– Mi se pare că am auzit un fel de lătrat, spuse Simon în timp ce urcau. Se vede că goblinul este încă viu.

Când ajunseră în turn, Mallory lovi cu sabia în șipcile care acopereau ferestrele spintecându-le, iar Jared încercă și el să le smulgă din locurile lor pe cele care se desprinseseră.

– Mă duc eu primul, îi anunță Simon, sărind pe pervazul ferestrei, trecându-și cu grijă un picior peste șipcile rupte și pășind pe acoperiș.

– Așteaptă! îi strigă Jared. Ce te face să crezi că grifonul ăla o să te asculte? Dar Simon nu îl mai luă în seamă.

Mallory își desfăcu centura care îi strângea mijlocul, o trecu prin mânerul sabiei și și-o prinse din nou în talie cu arma atârând pe lângă șold.

– Hai să mergem!

Jared își trecu picioarele peste pervaz și pași pe acoperișul de ardezie.

Lumina soarelui îi izbi ochii pe neașteptate și aproape că îl orbi, iar pentru o clipă, privirea lui înceteșată scrută pădurea care se întindea dincolo de peluza lor.

Apoi îl văzu pe Simon apropiindu-se de grifonul care îl încolțise pe goblin cu spatele într-unul dintre hornurile de cărămidă. Iar goblinul nu era nimeni altul decât... Hogsqueal!

Nu vă mai holbați la mine cu pliscurile căscate!

Capitolul al Doilea

În care un vechi prieten se întoarce

- **N**u vă mai holbați la mine cu pliscurile căscate! răcni Hogsqueal la ei cât îl țineau plămânii, mai bine ajutați-mă să scap de monstrul ăsta!

Creatura, încolțită de grifon într-unul dintre hornuri, își ținea cu o mână haina trasă cât să acopere un obiect destul de mare pe care îl strângea la piept, iar în cealaltă mână flutura amenințător o praștie rămasă pesemne fără muniție.

– Hogsqueal?! rânji Jared când dădu cu ochii de hobgoblin, apoi se opri încruntat. Dar ce cauți tu aici?

Simon îl înșfăcase cu amândouă mâinile pe grifon și îl trăgea înapoi, încercând să rămână între acesta și Hogsqueal, și țipa cât putea de tare. Byron își întoarse capul de șoim

într-o parte și clipi din ochi, apoi lovi țiglele cu laba de parcă ar fi fost mai mult felină decât pasăre. Din câte i se părea lui Jared, Byron avea impresia că tocmai începeau să joace ceva nou.

Văzând expresia de pe chipul lui Jared, Hogsqueal avu o clipă de șovăială.

– Păi, nu știam că asta este casa *ta*, cel puțin nu înainte să dau cu ochii de grifon!

– Tu i-ai ajutat să o ia prizonieră pe mama? îl întrebă Jared simțind că obrajii îi iau foc. Tu i-ai ajutat să facă dezastrul ăsta în casă și să omoare animalele lui Simon?

Băiatul făcu doi pași spre Hogsqueal cu pumnii strânși. El chiar *avusese încredere* în Hogsqueal, ba chiar *îl plăcuse*. Iar hobgoblinul *îi trădase!* Capul îi vâjâia și Jared abia dacă mai reușea să își urmărească șirul gândurilor.

– Eu nu am omorât nimic, spuse hobgoblinul, desfăcându-și haina puținel și lăsând să se vadă un ghemuleț de blană roșcovană.

– Kitty! strigă Simon, distras de vederea pisicuței.

Chiar în clipa aceea, Byron se întinse pe lângă Simon și apucă în cioc brațul hobgoblinului.

– Aaaaauuu!!! răcni Hogsqueal, iar pisica scoase și ea un mieunat și sări pe acoperiș.

– Byron, nu! Nu-i voie! Dă-i drumul! strigă Simon.

Grifonul dădu din cap și îl scutură fără milă pe Hogsqueal încoace și încolo în timp ce țipetele acestuia deveneau tot mai ascuțite.

– Simon, fă ceva! strigă panicat Jared către fratele lui.

Simon făcu câțiva pași spre grifon și-i dădu o lovitură peste plisc.

– Nu ai voie! îi strigă el.

– Oh, la dracu', nu face așa ceva! spuse Mallory întinzând mâna spre sabia de la brâu. Dar, în loc să atace, grifonul încetă să îl mai scuture pe hobgoblin și-l privi pe Simon cu o privire alarmată.

– Dă-i drumul imediat! repetă Simon arătând spre acoperișul de ardezie.

Hogsqueal se zbătea zadarnic, împingându-și degetele în nările din ciocul grifonului și încercând să-i muște cu dințișorii lui de bebeluș gâtulejul acoperit cu pene. Grifonul nu-l băgă în seamă, dar nici nu dădu vreun semn că ar intenționa să-i dea drumul.

– Fii atent, îl avertiză Jared pe fratele lui. Mai bine să îl mănânce pe hobgoblin decât pe noi!

– Nuuu! Îmi pare rău, mucoșilor, iertați-mă! strigă Hogsqueal zbatându-se disperat. Nu am vrut, pe cinstea mea că nu am vrut! Scăpați-mă de el! Ajutooor!

– Jared, spuse Simon. Apucă-l tu pe Hogsqueal, da?

Îmi pare rău, mucoșilor!

Jared aprobă și făcu câțiva pași. Din locul acela putea să simtă mirosul grifonului, un miros de sălbăticiune, cam așa cum miroase blana unei pisici.

Simon își așează o mână peste ciocul lui Byron și alta dedesubt și începu să tragă, încercând să îi desfacă fălcile, în timp ce repeta întruna:

– Cuminte băiatul, cuminte, așa, dă drumul goblinului!

– *Hobgoblinului!* scheună Hogsqueal.

– Tu ți-ai pierdut mințile? strigă Mallory la fratele ei.

Atunci Grifonul își răsuci pe neașteptate capul în direcția ei, mai-mai să îl împingă pe Simon de pe acoperiș.

– Ăă... lartă-mă, făcu Mallory pe un ton mult mai blând. Jared izbuti să apuce piciorul hobgoblinului.

– L-am prins!

– Hei, picilor, nu am chef să jucați iadeș cu oasele mele, ne-am înțeles?

Dar singurul răspuns al lui Jared fu un zâmbet fioros.

Simon mai făcu o încercare să deschidă ciocul lui Byron.

– Mallory, hai să mă ajuți. Apucă-l de sus și eu o să trag în jos.

Fata păși cu grijă pe acoperișul înclinat, iar grifonul îi aruncă o privire nervoasă.

– Când zic „trage“, da? îi spuse Simon. Acum, *trage!*

Încercară împreună să desfacă fălcile grifonului. Degetele lui Mallory alunecară în ciocul lui și fata aproape că se

lăsă să atârne de el cu toată greutatea, în încercarea de a i-l deschide. La început, Byron se opuse, dar apoi renunță brusc și îl lăsă pe Hogsqueal să cadă drept în brațele lui Simon. Pierzându-și echilibrul, Jared începu să alunece la vale pe țiglele lucioase și, dându-i drumul hobgoblinului, încercă să se agațe de ceva. Hobgoblinul începu să alunece la rândul său și lovi exact țigla aproape desprinsă de care se ținea Jared. Băiatul începu din nou să alunece la vale, dar izbuti să se prindă de jgheabul care mărginea acoperișul doar cu o clipă înainte de a fi prea târziu și de a se rostogoli spre pământ.

Simon și Mallory se uitau la Jared cu ochii cât cepele. Cu inima bătându-i nebunește în piept, băiatul înghiți în sec. Când frații lui se îndreptară spre el ca să-i dea o mână de ajutor, Jared îl văzu pe Hogsqueal care căuta să scape, furișându-se printr-una din ferestrele deschise.

– Fiți atenți că ne scapă! le atrase el atenția, încercând să se salte la loc sigur și proptindu-se cu umărul în frunzele moarte și în noroiul adunat în jgheab.

– Dă-l încolo pe goblinul ăla tâmpit, îi spuse Mallory, mai bine apucă-mă de mână.

Simon și Mallory izbutiră să îl tragă înapoi la loc sigur și, de îndată ce se văzu sus, Jared o și luă la fugă după Hogsqueal. Frații lui îl urmară și coborâră cu toții pe scări cât de repede îi duceau picioarele.

Atenție, ne scapă!

Hogsqueal zăcea întins pe podea în dreptul dormitorului băieților în timp ce o frânghie gălbuie se învârtea de zor în jurul lui, legându-l fedeleș. Lui Jared i se tăie respirația când frânghia se răsuci singură într-o fundiță de toată frumusețea.

Apoi Thimbletack își făcu tacticos apariția, aterizând dintr-o săritură drept pe creștetul lui Hogsqueal.

– Cât pot am să vă ajut, cu goblinii am să lupt, că vă sunt prieten să vă dovedesc și datoria să-mi plătesc!

Jared se uită uimit când la frânghie, când la Thimbletack.

– Habar nu aveam că te pricepi să faci așa ceva!

Îi spuse el, amintindu-și brusc cum odată

șireturile pantofilor i se legaseră singure între ele și găsind de îndată explicația.

Micul spiriduș îi zâmbi.

– Să te poți face nevăzut poate fi cam plăcut.

– Hei, se auzi strigătul hobgoblinului. Luați paznicul ăsta nebun de pe mine! Doar eu nu aveam de gând să fug de voi, tot ce voiam era să scap de monstrul ăla cu pene de pe acoperiș!

– la mai taci din gură! se răsti la el Mallory.

– Să nu credeți ce vă spune, nu-i goblin cinstit pe lume, îi avertiză Thimbletack.

– E tare fain să stai de vorbă cu prostănaicul ăsta! observă ironic Hogsqueal.

– Dacă nu ne spui tot ce știi, o să turnăm pe tine un borcan întreg cu ketchup și te ducem înapoi pe acoperiș! îl amenință Jared. În clipa aceea era atât de furios, încât simțea că nimic pe lume nu l-ar fi putut împiedica să își ducă amenințarea la îndeplinire.

Thimbletack făcu un salt pe piciorul unei mese de ceai care zăcea răsturnată și se grăbi să comenteze:

– Dar ar fi chiar prea frumos pentr-un goblin ticălos! Cred că ar fi ceva mai bine să punem niște șobolani pe

tine, ochisorii să ți-i scoată și năsucul să îți roadă! Degetele-ți retezăm și să turui așteptăm!

Simon se făcu mai alb ca varul, dar nu-l contrazise pe Thimbletack.

Hobgoblinul începu să se răsucescă în legături.

– O să vă spun tot, năpârstocilor, nu-i nevoie de amenințări!

– Atunci spune, unde e mama? îl luă la rost Jared. De ce a trebuit să o ia cu ei?

– Bârlogul lui Mulgarath e lângă terenul de la marginea orașului unde se depozitează gunoiul. Acolo și-a construit un palat din resturi de tot felul și este apărat de armata lui de goblini și de alții, pe lângă aceștia. Ar fi bine să nu vă purtați ca niște nătărăi și să înțelegeți că acolo nu aveți cum să pătrundeți!

– Ce alte ființe spui că îl apără? îl întrerupse Jared.

– Niște dragoni, răspunse Hogsqueal. Mai ales unii mai mici.

– Dragoni? repetă îngrozit Jared.

Ghidul lui Arthur pomenea ceva despre dragoni, dar unchiul lor nu dăduse niciodată cu ochii de vreunul. Toate informațiile pe care le avea erau din auzite. Dar chiar și așa îi descria ca pe niște ființe veninoase, cu colții ascuțiți ca pumnalele și trupuri care se mișcă mai iute ca fulgerul.

– Făceai și tu parte din armata lui Mulgarath? întrebă Mallory privindu-l printre gene.

– Păi, ce să fac dacă m-au silit?! exclamă Hogsqueal. Toată lumea i se alăturase! Eu unde ar fi trebuit să mă ascund, gură-mare?

– Ce le-ai spus că s-a întâmplat cu ceilalți goblini, cu cei cu care erai înainte?

– Cu *ceilalți* goblini? făcu Hogsqueal. Vă spun pentru ultima dată, năpârstocilor, eu sunt un *hobgoblin*! E ca atunci când ziceți de o mierlă că e cioară!

Jared oftă.

– Deci, ce le-ai spus?

Hogsqueal își dădu ochii peste cap, dar îi răspunse totuși:

– Păi, foarte simplu, am spus că i-a păpat un trol, ce altceva puteam să le spun?

– Dacă te dezlegăm, o să ne ajuți să ajungem la groapa de gunoi? îl întrebă Mallory.

– Hm, probabil că ar fi oricum prea târziu, mormăi Hogsqueal ca pentru sine.

– Ce-ai zis? se încruntă Jared.

– Da, răspunse Hogsqueal. *Da*, o să vă duc, sunteți mulțumiți, mucoșilor? Cel puțin nu mai trebuie să dau din nou ochii cu grifonul ăla!

– Dar, Jared, știi, spuse Simon cu un zâmbet palid pe buze, mă gândesc că am ajunge mult mai repede dacă am zbura...

– Hei, ia stați, nu așa ne-am înțeleș! exclamă Hogsqueal.

– Avem nevoie de un plan, spuse Mallory, îndepărtându-se de hobgoblin cu un pas și coborând vocea. Cum putem să înfruntăm noi o armată de goblini, un dragon și un uriaș care poate să își schimbe forma?

– O să găsim noi ceva, spuse Jared luându-i exemplul și vorbind pe șoptite. Trebuie să aibă ei un punct slab!

Paginile *Ghidului* lui Arthur Spiderwick, care fuseseră odată atât de limpezi întipărite în mintea lui, erau acum doar niște palide amintiri.

Încercă din răspuțeri să se concentreze și să își amintească ceva care le-ar fi putut fi de folos.

– Păcat că nu mai avem ghidul, spuse Simon cu ochii țintă la cioburile care fuseseră până nu demult borcane pentru pești, de parcă ar fi putut citi vreun răspuns scris pe bucățile de sticlă.

– Cu toate astea nu uitați că știm unde se află Arthur, spuse Jared prudent în timp ce în cap i se contura un plan. L-am putea întreba pe el.

– Și cum sugerezi tu să facem asta? îl întrebă Mallory cu o mână în șold.

– Păi... o să îi rog pe elfi să mă lase să vorbesc cu el, îi explică Jared, rostind cuvintele de parcă ar fi făcut cea mai rezonabilă propunere din lume.

Mallory făcu ochii mari de uimire.

– Ai uitat că nu s-au arătat *deloc prietenoși* când am dat ochii cu ei ultima oară?

– Da, așa este, ar fi vrut să mă țină prizonier în lumea lor de sub pământ pentru totdeauna, își aminti Simon.

– Trebuie să aveți încredere în mine, spuse Jared încetișor. O să mă descurc. Au promis că nu mă vor ține acolo împotriva voinței mele.

– Eu în tine am încredere, spuse Mallory, în elfi nu mă încred deloc! Și nici tu nu ar trebui s-o faci. O să merg și eu cu tine.

Dar Jared clătină din cap.

– Nu avem prea mult timp. Mai bine îi cereți lui Hogsqueal să vă spună tot ce știe despre Mulgarath. Eu o să mă întorc cât de repede voi putea. Lăsa apoi ochii în jos spre spiriduș și adăugă:

– Dacă Thimbletack vrea, o să îl iau pe el cu mine.

– Credeam că vrei să te duci singur, spuse Simon.

– Trebuie ca eu să fiu singura ființă omenească, explică Jared cu ochii la Thimbletack.

– Nu am mai ieșit din casă de secole, spuse spiridușul. Rostind aceste cuvinte, Thimbletack se cățără pe marginea scaunului și-l lăsa pe Jared să îl așeze în gluga hanoracului. Dar nu trebuie să îmi ascult temerile!

Cei doi plecară înainte ca Mallory sau Simon să îi poată convinge să renunțe, traversară drumul și începură

să suie colina spre luminișul în care se găsea sălașul tainic al elfilor.

Dimineața era pe sfârșite și pe cerul de un albastru tot mai intens nu se vedea nici un nor. Jared grăbi pasul, temându-se că nu vor avea destul timp.

Stimată doamnă, îmi pare rău, cartea aceea am luat-o eu!

Capitolul al Treilea

În care Jared află lucruri pe care ar prefera să nu le știe

Luminișul era întocmai cum și-l amintea Jared: mărginit de copaci și cu ciuperci în mijloc, dar de data asta, când ajunse în mijlocul poienii, nu se mai întâmplă nimic.

Nici o ramură nu se mai împleti cu alta pentru a-l face prizonier, nici o rădăcină nu se încolăci pe gleznelor și nici un elf nu se arată ca să îl mustre cu asprime.

– Hei, e cineva aici? strigă el. Așteptă o clipă, dar singurul răspuns pe care îl primi fu ciripitul îndepărtat al păsărelelor.

Nemulțumit, Jared începu să măsoare poiana cu pași mari.

– E cineva aici? Nu vă fie cu supărare, dar eu mă cam grăbesc!

Tot nimic. Clipele treceau nepăsătoare.

Aruncând o privire către cercul pe care îl alcătuia șirul de ciuperci, simți o dorință copleșitoare de a răzni la elfi.

„Of, dacă nu l-ar fi luat prizonier pe Arthur, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate acestea!“

Tocmai ridicase piciorul ca să lovească cu sete într-una dintre ciuperci, când o voce blândă răsună dintre copaci.

– Copil nesăbuit, ce cauți în locurile acestea? Era femeia-elf, cea cu ochi verzi, cu pletele încă mai ruginii decât își amintea el. Veșmântul ei era acum în nuanțe de chihlimbar și de aur, așa cum e natura când vara lasă locul toamnei.

Vocea ei părea mai mult tristă decât mâniaoasă.

– Te rog, ascultă-mă! o imploră Jared. Mulgarath a luat-o prizonieră pe mama și trebuie să o salvez... trebuie să mă lași să vorbesc cu Arthur!

– De ce mi-ar păsa de o muritoare? întrebă ea întorcându-se către copacii care mărgineau poiana. Știi câți semeni de ai mei au pierit? Câți pitici, mai bătrâni decât pietrele de sub piciorul tău, au dispărut?

– Știi prea bine ce s-a întâmplat, am văzut totul pentru că eram acolo, răspunse Jared. Te rog, o să-ți dau orice vrei, am să rămân aici pentru totdeauna, dacă asta dorești!

– Singurul lucru de valoare pe care l-ai avut s-a pierdut, spuse ea clătinând din cap.

Jared se simți îngrozit și ușurat în același timp.

Dorea să dea ochii cu Arthur, dar nu avea nimic să le dea în schimb.

– Atunci nu aveam Ghidul, de aceea nu vi-l puteam oferi. Dar poate că acum l-am putea obține din nou.

Elful cu ochi verzi se întoarse înapoi cu o privire încruntată.

– Poveștile tale nu ne mai interesează.

– Dar... dar pot să-ți dovedesc că spun adevărul! Jared își duse mâna spre glugă, îl apucă pe Thimbletack și-l puse pe iarbă.

– V-am spus că spiridușul casei noastre a luat cartea. El este Thimbletack.

Micul spiriduș își scoase pălăria și făcu o plecăciune, tremurând ușurel.

– Stimată doamnă, îmi pare rău, cartea aceea am luat-o eu!

– Obiceiurile tale spun totul despre tine, spuse ea privindu-i pe amândoi în tăcere.

Jared se foi neliniștit atunci când Thimbletack i se cățăra pe picior și se cuibări din nou în ascunzătoarea lui.

Tăcerea elfului cu ochi verzi îl descurajă pe Jared, dar băiatul se sili să rămână calm căci aceasta ar fi putut fi ultima lui șansă de a o convinge.

În cele din urmă ea vorbi din nou:

– Vremurile când noi porunceam și pedepseam au trecut. Timpurile de care ne temeam au sosit. Mulgarath a adunat o armată uriașă și folosește Ghidul pentru a deveni și mai temut.

Jared o aprobă din cap, deși era nedumerit. Nu își putea imagina cum putea să folosească Mulgarath Ghidul pentru a-și face armata și mai periculoasă. La urma urmelor, Ghidul nu era decât o carte.

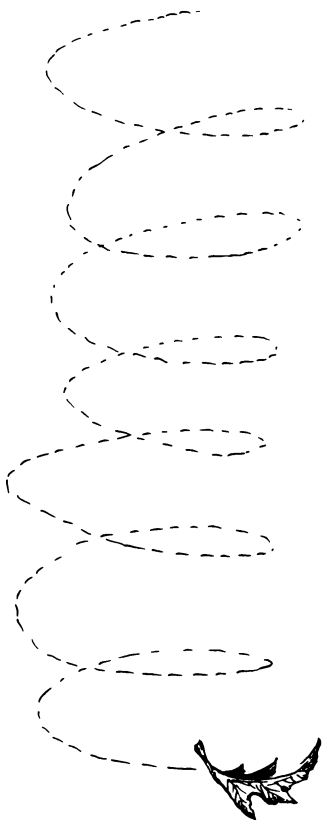
– Promite-mi ceva, copil muritor, spuse elful cu ochi verzi. Dacă Ghidul lui Arthur va ajunge din nou în mâinile tale în timp ce îți cauți mama, să ni-l dai înapoi ca să îl putem distruge.

Jared dădu din cap, aprobând amețit de bucurie orice i-ar fi dat ocazia să îl întâlnească pe Arthur.

– Așa am să fac... Am să vi-l aduc...

– Nu, îl întrerupse elful. Când va veni timpul, vom veni noi după el.

Spunând aceasta, ridică un deget spre cer și șopti ceva de neînțeles. O singură frunză se desprinsese de pe creanga cea mai

de sus a unui stejar bătrân. Cădea încet, ca și cum ar fi căzut prin apă și nu prin aer.

– Întâlnirea ta cu Arthur va dura atâta vreme cât îi va trebui frunzei să atingă pământul.

Jared ridică privirea spre locul pe care i-l arăta elful. Deși frunza se mișca atât de încet, lui tot i se părea că era prea iute.

– Și dacă nu îmi ajunge timpul?

Dar ființa cu ochi verzi zâmbi cu răceală.

– Nici eu, nici tu nu ne mai permitem luxul de-a avea destul timp, Jared Grace.

Dar băiatul abia dacă îi mai dădu atenție pentru că exact atunci văzu venind spre ei dintre copaci un bărbat. Avea tâmplele acoperite cu smocuri de păr cărunt și purta o haină demodată de tweed.

În jurul lui se învârtejeau frunze care i se așterneau sub pași ca un covor, astfel încât picioarele lui nu atingeau deloc pământul.

Bărbatul își potrivea cam agitat ochelarii pe nas și își aținti privirea asupra lui Jared.

Băiatul nu își putu opri un zâmbet.

Arthur Spiderwick arăta exact la fel ca portretul din bibliotecă. Acum totul avea să se aranjeze. Stră-străunchiul lui avea să îi spună ce avea de făcut și cu asta toate aveau să se rezolve.

– Unchiule Arthur, începu el. Eu sunt Jared.

Avea tâmpile acoperite cu smocuri de păr cărunt și purta o haină demodată de tweed.

– Mi se pare extrem de improbabil ca eu să îți fiu unchi, copile, spuse înțepat Arthur. Din câte știi eu, sora mea nu are nici un fiu.

– Păi ești stră-străunchiul meu, de fapt, spuse Jared simțind deodată cum îl cuprinde un sentiment de nesiguranță.

– Aceasta este o idee absurdă!

Lucrurile nu mergeau deloc cum ar fi trebuit.

– Tu ai lipsit foarte multă vreme, îi explică Jared răbdător.

– Da, câteva luni, poate, se încruntă Arthur.

Thimbletack simți că venise momentul să ia cuvântul și, ieșind din ascunzătoarea lui, se cățăără pe umărul lui Jared.

– Mai bine dă-i ascultare, nu există altă cale. Și încearcă să-l ajuți, că nu e timp de pierdut!

Arthur se uită atent la spiriduș și clipi din ochi.

– Bună, bătrâne, ce mult mi-ai lipsit! Lucy e bine? Dar soția mea? Poți să le spui ceva din partea mea?

– Ascultă! îl întrerupse Jared. Mulgarath a luat-o prizonieră pe mama și numai tu știi ce e de făcut!

– Eu? spuse uimit Arthur. De ce crezi asta? Întrebă el împingându-și ochelarii mai sus pe nas. Consider că sfatul cel mai bun pe care ți l-aș putea da... Dar ia stai puțin, câți ani ai?

– Nouă, îi răspunse Jared, temându-se de ce avea să audă.

– Sfatul meu este să stai la adăpost și să lași periculoasa sarcină de a înfrunta aceste creaturi pentru cei mai vârstnici decât tine!

– Nu mă auzi? răcni Jared din toate puterile. MULGARATH A LUAT-O PE MAMA! NU MAI E NIMENI MAI VÂRSTNIC DECÂT MINE!

– Înțeleg, spuse Arthur. Oricum, trebuie să...

– Ba *nu* înțelegi nimic! urlă Jared, simțind că nu se mai putea stăpâni. Era mult prea plăcut să poată țipa în sfârșit

la cineva! Nici măcar nu ai idee de câtă vreme stai aici! Acum Lucinda este mai bătrână decât tine! Tu nu știi absolut *nimic!*

Arthur deschise gura de parcă ar fi vrut să spună ceva, apoi o închise la loc. Pălise și tremura. Dar lui Jared nu-i mai păsa de nimic. Ochii îl ardeau de atâtea lacrimi nevărsate.

Pe cealaltă parte a inelului de ciuperci, frunza singuratică plana tot mai aproape de pământ.

– Mulgarath este un uriaș foarte periculos, spuse Arthur încetișor, vorbind fără să îl mai privească pe Jared. Nici chiar elfii nu știu cum să îl oprească.

– Mai are în plus și un dragon, îl informă Jared.

Auzind asta, Arthur ridică privirea, interesat dintr-odată.

– Un dragon? Într-adevăr? Apoi clătină din cap și i se lăsară umerii. Mă tem că nu știu cum te-ai putea descurca cu toate astea. Îmi pare rău, chiar nu știu.

Jared simți impulsul să îl roage, să îl implore, dar pe buze nu-i mai veni nici un cuvânt.

Arthur se mai apropie de el cu un pas și, când îi vorbi, vocea lui era foarte blândă.

– Copile, crezi că dacă aș fi știut întotdeauna ce trebuie să fac, aș mai fi oare acum aici, prizonier al elfilor, condamnat să nu îmi mai văd familia niciodată?

– Cred că nu, spuse Jared închizând ochii. Frunza era acum la înălțimea lui. Nu mai era mult până când ultima clipă avea să se scurgă.

– Nu îți pot da o soluție, spuse Arthur, doar o informație. Aș vrea să fi putut face mai mult. Goblinii obișnuiesc să hălăduiască în grupuri mici, continuă el, nu mai mulți de zece. Acum ei îl urmează pe Mulgarath pentru că se tem de el, altfel nu ai fi putut vedea atâția adunați la un loc. Dacă nu i-ar conduce el, ar începe să se ciorovăiască de îndată. Dar chiar și cu el, probabil că nu sunt prea bine organizați. Cât

despre uriași, Mulgarath este tipic pentru cei de teapa lui. Ei se pricep de minune să își schimbe înfățișarea, sunt șireți și cruzi. Sunt și puternici, din nefericire. Au un punct slab care îți va putea fi de folos: sunt înfumați și înclinați să se grozăvească.

– Ca în *Motanul-Încălțat*?

– Exact, răspunse Arthur, iar ochii îi scăpărară. Uriașii se gândesc numai la ei înșiși și vor ca și alții să facă același lucru. Adoră să se audă vorbind, iar mijloacele de apărare împotriva lor, cum sunt cele pe care le porți tu acum, sunt aproape nefolositoare când este vorba de ei pentru că sunt mult prea puternici. Cât despre dragoni... ei bine...

trebuie să mărturisesc că tot ceea ce știu despre ei am aflat de la alți cercetători.

– De la alți cercetători? Vrei să spui că mai sunt și alții care studiază creaturile fantastice?

Arthur clătină din cap afirmativ.

– Desigur, pretutindeni. Știi că asemenea creaturi există pe toate continentele? Sunt puțin diferite, este adevărat, cam așa cum se deosebesc și animalele de la o regiune la alta. Dar deviez de la subiect. Dragonii de felul acesta sunt probabil din rasa wyrm european, cel mai comun pentru această regiune. Și extrem de veninos! Îmi amintesc o poveste care spunea că un dragon a supraviețuit bând laptele unei vaci, apoi s-a făcut imens, iar veninul lui a stricat totul în jur, a pârjolit iarba și a otrăvit apele.

– la stai! exclamă Jared. La noi acasă apa îți arde gura dacă o bei!

– Acesta este un semn cum nu se poate mai rău, spuse Arthur oftând din rărunchi și dând din cap. Dragonii sunt iuți, însă ei pot fi uciși la fel ca oricare altă creatură. Dificultatea constă, desigur, în veninul lor. Acesta devine tot mai puternic pe măsură ce dragonul se mărește și doar un număr foarte redus de creaturi sunt destul de iuți și de curajoase ca să se încumete să atace un dragon, la fel cum numai o mangustă îndrăznește să atace o cobră.

Acesta este un semn cum nu se poate mai rău.

Jared își lăsa privirea în jos. Frunza aproape că atingea pământul. Arthur îi urmări privirea.

– Timpul care mi s-a dat ca să pot vorbi cu tine aproape că s-a isprăvit. Poți să îi transmiți Lucindei un mesaj din partea mea?

– Da, bineînțeles, încuviință băiatul.

– Spune-i că... dar orice ar fi vrut el să îi spună se pierdu în vârtejul de frunze care se stârnise împrejurul lui și care îl ascunde vederii. Furtuna de frunze se ridică în văzduh și apoi... nimic.

Jared se uită în jur în căutarea elfului, dar și acesta plecase.

De îndată ce ieși din luminiș, îl văzu pe Byron care scormonea cu ghearele în noroi. Simon era așezat comod pe spatele dihaniei și-i mângâia spinarea pentru a o liniști. În spatele lui, Mallory ținea zdravăn spada pe care i-o dăduseră piticii, iar lama acesteia scânteia în soare de-ți lua ochii.

Hogsqueal ședea chiar pe ceafa animalului și părea de-a dreptul nefericit.

– Ce-i cu voi aici? întrebă Jared. Doar spuneți că aveți încredere în mine.

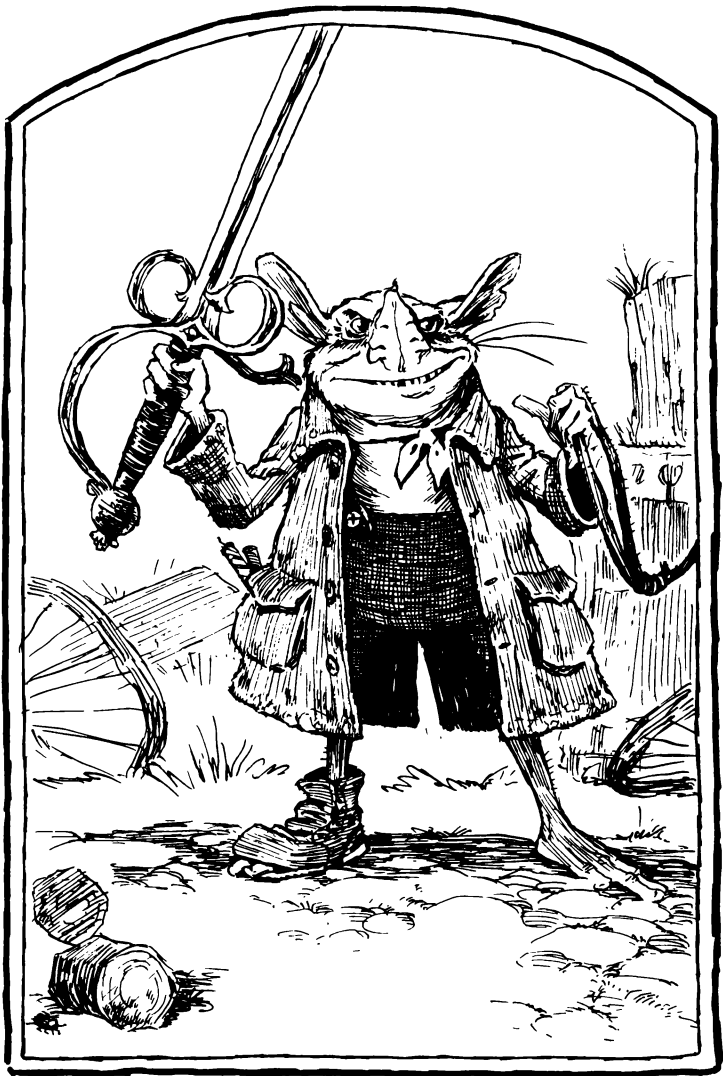
– Păi avem, îi răspunse Mallory. De aia am și așteptat aici, în loc să dăm buzna în luminiș ca să te smulgem de acolo.

Acum este rândul tău să ai încredere în noi.

– Ba avem chiar și un plan, spuse Simon ridicând o frânghie cu un nod la un capăt și arătându-i-o fratelui său. Dar hai să mergem. O să ne spui pe drum ce ai aflat de la elfi.

– Așa că acum este rândul tău să ai încredere în noi, adăugă și Mallory.

Eu i-am prins pe muritori!

Capitolul al Patrulea

În care multe lucruri iau foc

În timp ce traversau șoseaua, Jared încerca să se abțină să desfacă și mai mult nodurile intenționat slăbite care îi țineau mâinile prinse la spate. El pășea în spatele lui Mallory, legată în același fel ca și el, și făcea eforturi să nu ridice ochii spre siluetele îndepărtate ale lui Byron și Simon care pluteau în zbor undeva deasupra, singura lor scăpare în cazul în care lucrurile ar fi mers rău și ar fi avut nevoie de o cale rapidă de a ieși din belea.

Hogsqueal îl înghionti pe Jared cu vârful sabiei piticilor.

– Haideți, mucoșilor, mișcați-vă odată!

– la mai termină! se răsti la el Jared care se împiedicase, mai-mai să cadă în nas.

Thimbletack începu să se foiască neliniștit în gluga lui Jared.

– Nici măcar nu am ajuns acolo, iar sabia aia e cam ascuțită, îi explică Jared.

– Mda, așa-i, chicoti hobgoblinul, am greșit, fripturica mea!

– Lasă-l în pace pe Jared sau o să îți arăt eu imediat cum se folosește o sabie! îi șuieră Mallory și hobgoblinul se cuminți de îndată.

Copacii de pe acea parte a drumului își pierduseră toate frunzele, erau înnegriți și aproape uscați, iar puținele frunze rămase spânzurau de crengi ca niște lilioci.

Pomii arătau mai puțin adevărați decât copacul de fier al piticilor. Chiar în spatele lor, Jared zări curtea cu gunoaie.

Poarta ruginită era deschisă, iar poteca acoperită cu noroi uscat era invadată de buruieni uscate.

Un semn cu TRECEREA OPRITĂ înfipt în pământ era aplecat într-o rână.

Mașini vechi, cauciucuri și multe alte gunoaie erau stivuite la întâmplare în grămezi care aduceau cu niște movile de nisip înșirate pe o plajă.

Drept înaintea lor Jared văzu acum limpede palatul uriașului, cu turnurile lui acoperite cu sticlă și cositor care străluceau orbitor în lumina soarelui.

Băiatul zări câțiva goblini care se uitau la ei pe furiș de sub capota ruginită a unei mașini. Doi dintre ei amușinau aerul și un al treilea se porni să latre, apoi începură să se târască afară din mașină, ridicând spre copii capetele lor de broască și clănțanind din dinții lor făcuți din cioburi de sticlă și frânturi de oase. În mâini țineau sulițe făcute de pitici și săbii încovoiate.

– Spune ceva! îi șopti Jared lui Hogsqueal.

– Am pus mâna pe muritori! răcni Hogsqueal, și asta nu datorită vouă, colecționari de gunoaie!

Un goblin grăsan veni zorit spre ei. Dinții lui erau cioburi de sticlă care sclipeau în lumina soarelui, maronii, verzi și transparenți. Purta o haină zdrențuită cu nasturi de metal care își pierduseră luciul de secole, iar pe cap își înfundase un tricorn ros de vreme. Mai ales pălăria lui îi atrase atenția lui Jared pentru că era vopsită într-o nuanță de maro-roșcat cam bătătoare la ochi. O mulțime de muște bâzâiau prin apropiere.

– Și zici că i-ai prins tu pe amândoi?

– Mda, a fost floare la ureche, Mărite Wormrat! se făli Hogsqueal. Păi erau ei acolo, și fata asta cu săbioiul ei cât toate zilele – și cam ascuțit, vezi bine – hârș în sus, hârș în jos, da' degeaba, eu am fost prea iute pentru ea... Păi eu...

Și zici că i-ai prins tu pe amândoi?

Dar Wormrat îi aruncă o privire, și hobgoblinului îi înghetară vorbele pe buze.

– Da, mă rog, de fapt... ei adormiseră puțin și atunci eu...

Goblinii începură să latre cât îi ținea gura. Că erau de fapt râsete sau altceva, Jared nu ar fi putut spune.

– Ideea e că am pus gheara pe haimanalele astea! Și sunt prizonierii *mei!* spuse Hogsqueal, ridicând sabia lui Mallory care în mâinile lui micuțe arăta uriașă și se și clătina ușurel.

Wormrat scoase un lătrat, iar vârful sabiei începu să se lase în jos.

Jared aruncă o privire spre cer, vrând să vadă dacă Simon și Byron erau prin apropiere, dar fie se ascuseseră prea bine, fie dăduseră bir cu fugiții. Jared se rugă cam pentru a mia oară ca fratele lui să reușească să stăpânească grifonul.

– O să facem așa cum zic *eu!* hămăi Wormrat. Aduceți-i la mine!

Mallory și Jared se treziră împinși și smuciți prin curtea cu gunoaie de o haită hămăitoare de goblini. Trebuiau să fie cu ochii în patru ca să nu calce pe bucăți de fier care răsăreau ici și colo din noroiul gros și se înclinau în unghiuri care mai de care mai neobișnuite.

Ori de câte ori Mallory sau Jared încetineau pasul, goblinii îi împingeau și îi înghionteau cu săbiile lor.

Rugina de pe mașini lăsa dungii maronii pe blugii lui Jared în timp ce băiatul se strecura prin culoarul îngust lăsat între

ele. În cele din urmă ajunseră într-un loc deschis unde vreo zece goblini trândăveau în jurul focului și unde se vedeau oscioare roase aruncate peste tot printre gunoaie.

Wormrat mormăi și arătă spre o mașină albastră așezată lângă foc.

– Legați-i acolo pe prizonieri!

– Cred că ar trebui să îi ducem la Palatul Gunoaielor, sugeră Hogsqueal cam cu jumătate de gură.

– Liniște! lătră goblinul cel grăsan. Aici eu dau ordine!

Un goblin care rânjea cu gura până la urechi întrebuiță o sârmă ruginită ca să îi lege pe Mallory și pe Jared de mașină. În timp ce goblinul învârtea sârma în jurul oglinzii laterale, Jared îi simți răsuflarea urât mirositoare și-i văzu îndeaproape pielea ciudat împestrițată, smocurile de păr care îi ieșeau din urechi, albul ca de mort al ochilor și favoriții lungi și tremurători care i se ridicau țepeni din țeastă.

Ceialți goblini îi înconjurară uitându-se cu lăcomie la ei.

– Treceți la locurile voastre, javre puturoase! urlă la ei goblinul cel gras. Apoi, întorcându-se spre goblinii care erau deja acolo când sosiseră, se încruntă la ei. Și ar fi bine să găesc prizonierii exact acolo unde îi las! Acum mă duc să îi raportez totul lui Mulgarath.

Când se îndepărtă, cei mai mulți dintre goblini se traseră la locurile lor, lătrând cât puteau de tare, dar câțiva rămaseră în jurul focului.

Jared își scutură mâinile. Era sigur că nodurile erau încă destul de lejere ca să se poată elibera singur, dar nu era deloc sigur că ar fi știut să se descurce după aceea cu toată haita de goblini.

Jared și Mallory stătură așezați în noroiul rece și nisipos o vreme care li se păru nesfârșită, privindu-i pe goblinii care se distrau prinzând niște șopârle mici și azvârlindu-le în flăcări. Cerul începuse să se întunece, iar soarele azvârlea săgeți aurii dinspre apus peste ziua care se stingea încet.

– Poate că nu am făcut totuși un plan chiar atât de grozav, îi spuse Mallory încetișor. Nu ne-am apropiat deloc de ascunzătoarea în care o țin pe mama și nu știu nici unde este Simon.

– Dar mai avem puțin până să ajungem acolo, îi șopti Jared. Fuseseră legați suficient de aproape pentru ca el să poată prinde una din mâinile surorii lui și să o strângă.

– Oare ce mai așteaptă? întrebă fata cu un oftat.

– Poate că așteaptă să se întoarcă ăla gras, răspunse Jared.

De partea cealaltă a focului unul dintre goblini aruncă un lucru negricios care se tot zbătea drept în flăcări.

– Nu ard niciodată, spuse cu obidă goblinul, mi-aș dori așa de mult să ardă!

– Păi degeaba, că tot nu ai putea să le mănânci! Încercă să îl consoleze un tovarăș de-al său.

O voce șoptită care se auzi din gluga lui îi reaminti lui Jared că Thimbletack era încă cu el.

– Sunt salamandre, șopti spiridușul, și focul nu le arde.

Jared aruncă o privire spre pământ. Una dintre creaturile care semănau cu niște șopârle era chiar lângă pantoful lui. Era de un negru opalescent, cu două lăbuțe în față și cu un corp alungit care se sfârșea într-o coadă ascuțită și tocmai înghițea ceea ce părea să fie coada unei alte creaturi de același soi cu ea.

– Jared, îl strigă Mallory. Uită-te în flăcări. Ce sunt alea?

El se aplecă în față cât de mult îl lăsau legăturile și zări între flăcări toate salamandrele pe care goblinii le azvârli-seră în văpaie sub ochii lui. Dar în loc să fie arse, ele stă-teau liniștite între flăcările care le înconjurau. În timp ce Jared se holba, câteva dintre dihanii se mișcă încetișor, una răsucindu-și capul și alta cuibărindu-se mai bine în flă-cări. Se vedea că erau într-adevăr imune la foc.

Jared încercă să își amintească ce scria în Ghidul lui Arthur. Avea impresia că găsisese acolo ceva despre sala-mandre, dar amintirile îi erau încețoșate.

Acele mici creaturi semănau cu altele pe care știa că le văzuse desenate în carte, însă nu izbutea nici în ruptul ca-pului să își amintească cu care anume. Era pur și simplu mult prea neliniștit pentru a se putea concentra. Se gân-dea prea mult la mama lui, la Simon și la goblinii care stă-teau atât de aproape.

După câteva clipe unul dintre goblini veni înspre ei și-l înghionti pe Jared în stomac cu o gheară murdară.

– Hm, arată atât de gustoși, aș hăpăi într-o clipă un obrăjor rumen ca ăsta! Pun pariu că e mai dulce ca mierea!

Și în timp ce rostea aceste cuvinte, o dungă de scuipat i se scurse din colțul botului și căzu în noroi, aproape de Jared.

Băiatul înghiți în sec și aruncă o privire spre Hogsqueal, dar hobgoblinul era ocupat să atâțe focul cu sabia piticilor

și nu ridică deloc ochii spre cei doi frați, ceea ce avu darul să îl neliniștească și mai mult pe Jared.

Un alt goblin se întoarce să vadă încotro privea Jared.

– Wormrat o să creadă că el e de vină, zise goblinul arătând spre Hogsqueal, că tot o făcea el pe grozavul mai devreme!

Hogsqueal se ridică în picioare.

– Dintre toate dihăniile cu creier de maimuță...

Un al treilea goblin îl întrerupse apropiindu-se și trecându-și limba peste dinții sfărâmați.

– Hm, câtă carne...

– Pleacă de lângă el imediat! strigă Mallory. Fata se smuci din mâna lui Jared și abia atunci el își dădu seama că o strânsese atât de tare, încât unghiile lui lăsaseră urme adânci în pielea fetei.

– Ai prefera să te mâncăm pe tine în locul lui? o întrebă goblinul cu dulceață în glas. Zahăr și condimente, numai bune de ronțait! Dacă din astea sunt făcute fetițele, mie mi se par foarte gustoase!

– Mai bine gustă asta! îi răspunse Mallory, care își eliberă mâinile din nodul prea lejer și îl pocni pe goblin peste față fără milă.

– Sabia! strigă Jared spre Hogsqueal, încercând să își desfacă și el legăturile. Dar hobgoblinul îi aruncă lui Jared o privire scurtă, apoi lăsă sabia să îi cadă din mână lângă foc și o luă la sănătoasa.

– Lașule! strigă furios Jared în urma lui. Eliberat din frânghie, el o luă la fugă către foc, dar doi goblini îl înhățară de picioare făcându-l să cadă în noroi. Târându-se înainte până ce putu să apuce tăișul sabiei, el o aruncă cu mânerul spre sora lui. Simți o înțepătură în palmă și-și dădu cu uimire seama că se tăiasă.

Mai mulți goblini îi săriră în spinare și-l țintuiră în noroi.

– Lăsați-l în pace! strigă Mallory și sabia ei scoase scânteii în timp ce fata o rotea amenințător. Goblinii se grăbiră să se ferească din calea ei. Mallory biciui aerul cu tăișul sabiei. Goblinii săriră din spinarea lui Jared și începură să își caute armele.

– Fugi! strigă ea. Un goblin îi sări în spinare și o mușcă de umăr. Jared îl apucă pe acesta de braț și îl smulse de pe sora lui, iar Mallory lovi un altul care făcuse imprudența să se apropie prea mult.

Unul dintre monștri apucă o suliță lucrată de pitici și o azvârli spre Mallory. Fata pară lovitura și apoi contraatacă, înjunghiindu-l pe goblin cu sabia.

În timp ce creatura urla din toți rărunchii, Mallory încremeni când își dădu seama ce făcuse căci tăișul argintiu al sabiei era acum plin de sânge. Goblinul se prăbuși la pământ, dar ceilalți se apropiau în goană, iar Mallory nu se putea mișca.

Un scârțâit ce răsună de undeva de deasupra o scoase din transă. Byron făcu un viraj deasupra locului unde se

Lăsați-l în pace!

aflau, iar goblinii se împrăștiară, aruncându-se sub grămezile de gunoaie ca să se pună la adăpost. Aripile grifonului se mișcau greoi, făcând praful să danseze în aer.

– Haide, acum, făcu Jared apucând brațul lui Mallory. Se suiră pe capota ruginită a unei mașini și apoi săriră pe o cărăruie îngustă mărginită cu bucăți de gard din metal mâncat de rugină. Cei doi frați trecură în goană pe lângă o cadă de baie răsturnată și pe lângă un morman de cauciucuri. Mai multe uși erau rezemate de un frigider vechi de când lumea și, când trecu în goană pe lângă ele, Jared se opri dintr-odată ca fulgerat. Acolo, deasupra unui covor din foi de metal se afla o vacă.

Era o construcție cât toate zilele.

Capitolul al Cincilea

În care frații află ce înseamnă „Aici sunt dragoni“

Din reflex, Jared întoarse capul, dar goblinii nu se vedeau nicăieri. Grifonul se lăsă din zbor pe capota unei mașini unde ateriză cu zgomot, râcâind-o cu ghearele, și începu pe dată să se spele de parcă ar fi fost pisică. Fratele lor le zâmbi din spinarea lui Byron.

Jared se întoarse spre sora lui, dar fata se zgâia la vacă. Aceasta fusese priponită la pământ cu un lanț și mugea încetișor, cu ochii suficient de căscați cât să i se vadă bine albul ochilor.

Ugerul îi era acoperit de creaturi care semănau cu niște șerpi negricioși care se contorsionau și se împingeau ca să ajungă care mai de care la ugerul ei înroșit. Ei înnegreau metalul și dădeau impresia că vaca stătea așezată pe un covor negru fremătător. După o clipă, Jared își

dădu seama că, de fapt, creaturile erau niște salamandre mai mari.

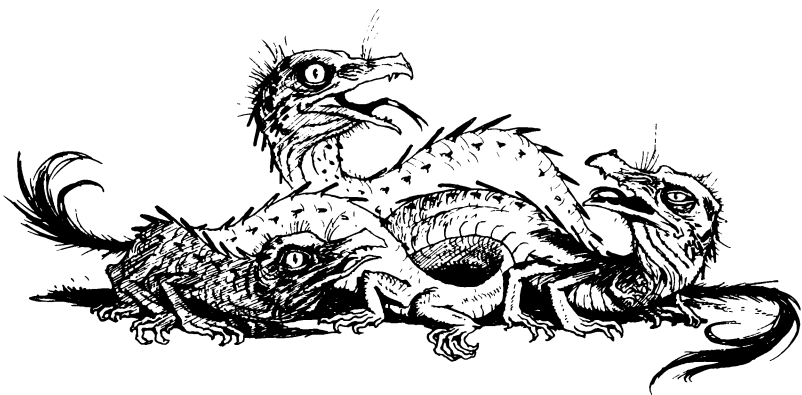
– Ce fac scârboșeniile alea? întrebă Mallory. Sabia ei mânjită de sânge atârna parcă fără vlagă din mână ei, iar Jared fu mânat de impulsul de a i-o smulge din mână și de a o curăța înainte ca fata să bage de seamă.

În loc de asta, el făcu un pas spre vacă.

– Păi cred că beau lapte.

– Uh, făcu Simon scârbit în timp ce se dădea jos de pe spinarea lui Byron, ce aiurea!

Alte câteva salamandre zăceau în noroi, cu solzii mați și cu trupurile contorsionându-se în fel și chip. Acestea erau cu mult mai mari decât cele cât un deget pe care Jared și Mallory le văzuseră stând liniștite între flăcări.

– Își schimbă pielea, spuse Simon. Ce făpturi sunt astea? Jared clătină din cap.

– Sunt salamandre și supraviețuiesc dacă le arunci în foc, dar nu cred că e normal să crească atât de mari. Sunt aproape ca niște...

Dar nu era foarte sigur de ce anume îi aminteau. Era ceva neplăcut care nu voia să iasă la iveală din memoria lui. Chiar în clipa aceea Byron se aruncă înainte și prinse în cioc una dintre creaturile care se zvârcoleau, o aruncă în aer și-o înghiți, apucă apoi încă una, și încă una.

Mânat de lăcomie, el se îndreptă spre una și mai mare, la fel de lungă ca brațul lui Jared, care stătea încovrigată la soare. Aceasta se ridică și șuieră, și Jared își dădu imediat seama la ce anume se holba.

– Sunt dragoni! spuse el. Toți sunt dragoni!

Cu coada ochiului Jared văzu că se îndrepta ceva spre ei la fel de iute ca un fulger. El se întoarse, dar creatura întunecată îl izbi în piept cu putere. Prăbușindu-se pe spate, băiatul nu mai avu timp decât să își acopere cu mâinile fața înainte ca trupul greoi al unui dragon mare cât toate zilele să se arunce peste el. Capul lui Jared se izbi cu putere de pământ și pentru o clipă totul în jur deveni confuz.

– Jared! răcni Mallory.

Dragonul își căscă botul lăsând să se vadă sute de dinți ascuțiți ca acele. Jared îngheță. Era prea îngrozit ca să mai

poată face vreo mișcare. Acolo unde trupul alunecos îl atingea, pielea lui ardea ca focul.

Mallory dădu o lovitură cu sabia, izbi dragonul peste coadă și făcu să țâșnească un șuvoi de sânge negru. Bestia se întoarse de îndată spre ea.

Jared se ridică în picioare, amețit și tremurând din toate încheieturile.

Pielea i se înroșise, și tăietura pe care o căpătase mai devreme în timpul acelei zile pulsa cu furie.

– Atenție! îi strigă el, este veninos!

– Byron! strigă Simon arătând spre creatura întunecată care se repezise după Mallory.

– Byron! Prinde-l!

Grifonul se ridică dintr-odată în aer cu un țipăt ascuțit. Jared se uită disperat după Byron și după fratele lui.

Cum avea să scape Mallory de dragon? Ea învărtea sabia și para cu agilitate, dar bestia era prea iute. Își răsuci trupul și făcu un salt de parcă ar fi fost șarpe, labele scurte încercau să apuce și să prindă, iar gura i se căscase atât de mare, încât părea că ar fi putut să o înghită pe fată cu totul. Mallory nu mai putea rezista mult, Jared trebuia să îi sară în ajutor. El înșfăcă obiectul pe care îl găsi cel mai

aproape – un drug de fier – și îl azvârli spre dragon. Crea-tura se întoarce din nou către el, cu o iuțeală nemaivăzută, cu fălcile larg desfăcute, sâsâind ca un șarpe.

Byron coborî în picaj, căutând să apuce trupul dragonu-lui cu ghearele și înfigându-și ciocul în ceafa acestuia. Dragonul se încolăci pe dată în jurul lui Byron, strângându-l cu coada atât de puternic încât mai-mai că îl sufoca. Atunci Simon se agăță de el cu disperare căci aripile grifonului se mișcau și îi ridicaseră pe toți trei din nou în văzduh.

Dragonul se răsuci și-și înfipse dinții în trupul acoperit cu pene și blană al grifonului. Aripile lui Byron se opriră pentru un moment, și Simon alunecă de pe spinarea grifo-nului și se prăbuși în gol. Jared o luă la fugă spre fratele lui geamăn care aterizase într-un loc de lângă curtea cu gunoaie. Simon nimerise peste o grămadă de jaluzele

Dragonul se încolăci în jurul lui Byron.

stivuite unele peste altele, iar mâna lui stângă era răsucită într-o poziție cam neobișnuită.

– Simon? îl strigă Jared lăsându-se lângă el în genunchi.

Simon gemu încetisor și-și folosi celălalt braț ca să se ridice în șezut. obrazul stâng și gâtul îi erau roșii din cauza veninului de dragon, însă restul pielii era chiar prea palidă.

– Te simți bine? șopti Jared. Mallory atinse ușurel brațul rănit al fratelui ei.

Simon se dădu înapoi cu o strâmbătură de durere și se ridică tremurând din tot corpul. Deasupra lor dragonul și grifonul erau încinși într-un nod de solzi și de pene. Colții dragonului erau înfiți adânc în gâtul grifonului, iar acesta zbura dezordonat.

– O să moară! spuse Simon și se îndreptă șchiopătând spre vaca înconjurată de mulțimea de dragoni mici cât un deget.

– Ce ai de gând să faci? strigă Jared în urma lui.

Când Simon își întoarse capul spre ei, văzură că pe obraji lacrimile îi curgeau șuvoi. În timp ce Jared îl privea, Simon – care nu omorâse în viața lui nici măcar un țanțar,

care ducea întotdeauna afară teferi și nevătămați păianjenii pe care îi găseau în casă – călcă pe capul unui mic dragon prefăcându-l într-o băltoacă sub pantoful lui. Se auzi un

scârțâit. Sângele de dragon pătase pământul și-i topise marginea tocului de la pantof.

– Uite! strigă el. Uite ce fac cu copiii tăi!

Dragonul se roți în aer, iar Byron nu pierdu ocazia. Înfundându-și ciocul în gâttelejului creaturii, i-l reteză dintr-odată. Dragonul se lăsă moale în ghearele lui Byron.

– Simon! strigă Mallory, ai reușit!

Simon îl privi pe Byron care se lăsă la pământ chiar lângă ei. Grifonul avea penele pătate cu sânge și tremura încetișor. Apoi, dându-i drumul dragonului cel mare, Byron se apucă să-i mănânce puii.

– Dar nu acesta era planul nostru, observă Simon.

– Totuși, am ajuns mai aproape de palat acum, spuse Jared. Mama trebuie să fie acolo.

– Crezi că mai rezisti, Simon? întrebă Mallory, cu toate că nici ea nu arăta mai bine, cu obrazul tăiat și cu jacheta sfâșiată pe umăr.

Simon aprobă din cap și făcu o strâmbătură.

– Eu pot, dar nu știu ce să zic de Byron.

– Va trebui să îl lăsăm aici, spuse Jared. Eu cred că o să fie bine, otrava nu pare să fi avut vreun efect asupra lui.

Byron mai înfulecă o salamandră neagră care se zbătea și îi aținti apoi pe cei trei frați cu ochii lui ciudați, gălbui.

Simon îl mângâie cu grijă pe nas.

– Mda, se pare că dragonii ăștia i se par mai gustoși decât toată mâncarea pe care i-am dat-o eu până acum.

– Lasă-mă să văd dacă pot face ceva cu brațul tău, spuse Mallory. Eu cred că e rupt. Ea își folosi maioul ca să îi lege brațul lui Simon strâns lângă corp.

– Ești sigură că știi ce faci? o întrebă fratele ei strâmbându-se de durere.

– Păi sigur că sunt sigură! îi răspunse ea, legând strâns pânza albă.

Cei trei copii o luară la picior în direcția palatului. Era o construcție masivă făcută din ceva ce părea ciment sau ipsos, amestecat cu pietriș, sticlă și cutii de tinichea. Părea să fi fost clădită mai degrabă la nimereală decât după vreun plan bine stabilit, iar ici și colo materialul folosit semăna cu lava uscată. Ferestrele aveau forme ciudate, ca și cum constructorul ar fi folosit la întâmplare orice fel de deșeuri s-ar fi nimerit să aibă la îndemână. Înăuntru se vedeau licărind lumini. Mai multe turnulețe se terminau în vârfuri delicate pe acoperișul principal care era negru precum cartrunul și acoperit cu straturi de sticlă și de tinichea care depășeau marginea acoperișului și care arătau întocmai ca niște solzi de pește.

Când Jared se apropie, văzu că poarta principală fusese făcută din alamă și întărită cu ghinturi din fier ruginit și cioburi de sticlă.

Podul era coborât.

În spatele porții se găsea un șanț adânc căptușit cu cioburi și cu bucăți ascuțite de metal, iar peste acesta era coborât un pod mobil.

– Oare nu ar trebui să fie aici goblini sau altceva, care să stea de pază? întrebă Mallory.

Jared aruncă o privire în jur. La o oarecare distanță se vedeau fuioare de fum care se ridicau din ceea ce el bănuia că erau focurile din tabăra goblinilor.

– Curând o să se întunece, observă Simon.

– Mi se pare prea simplu, spuse Jared. Parcă ne-ar întinde o cursă.

– Cursă sau nu, chiar nu avem ce face, trebuie să mergem mai departe, spuse Mallory.

Simon o aprobă. Jared încă mai era de părere că fratele său era cam prea palid și se întrebă cât de tare îl durea. Măcar pielea lui nu mai era la fel de înroșită.

Pășind cu grijă pe podul mobil, Jared se încurajă singur, spunându-și că nu avea ce să se întâmple rău. Cu toate acestea, nu își putea lua ochii de la cioburile de sticlă care sclipeau în șanț. Apoi se hotărî să o ia la fugă spre capătul podului și imediat Mallory și Simon se grăbiră să îl urmeze.

Intrând în palat, se treziră într-o sală mare făcută din deșeuri și din ciment. Bolțile erau împodobite cu traverse curbate din crom, iar din tavane atârnavă în lanțuri ruginite capace de roți garnisite cu sute de lumânări pâlpâitoare

din care se scurgea ceara topită și care răspândeau în încăpere o lumină palidă. Tot acolo văzură un șemineu atât de mare, încât Jared ar fi încăput înăuntru fără nici o greutate.

Era ciudat de multă liniște. Ecoul pașilor lor răsuna prin încăperile întunecoase și umbrele celor trei copii se lungeau peste pereți.

Continuă să înainteze și trecură pe lângă canapele mirosind a mucegai, acoperite cu țesături roase de vreme.

– Avem ceva care să semene cât de cât cu un plan? întrebă Mallory.

– Păi, nu prea... spuse Jared.

– Nu, admise și Simon.

– După părerea mea e ceva acolo care se mișcă, le atrase atenția Thimbletack.

Se opriră o clipă și traseră cu urechea. Se auzea un sunet vag care aducea nici mai mult, nici mai puțin decât a muzică.

– Cred că vine de aici, spuse Jared, împingând o ușă decorată cu mai mult de o duzină de mânere. Înăuntru văzură o masă lungă de lemn făcută dintr-o scândură mare sprijinită pe trei capre de lemn.

Lumânări groase mirosind a păr ars acopereau masa aproape în întregime și râuri de ceara topită se scurgeau în toate părțile. Tot pe masă mai erau farfurii de lemn cu

mâncare – platouri mari, slinoase cu bucăți de broaște prăjite, mere pe jumătate mâncate, coada și oasele unui pește mare. Deasupra rămășițelor bâzâia o armată de muște lacome.

De undeva din încăpere ajunseră până la ei niște sunete ascuțite.

– Ce e asta? întrebă Simon strecurându-se până în dosul unui scaun. Apoi se opri, holbându-se la ceva. Jared și Mallory se grăbiră să ajungă lângă el. Pe podea, sub o fereastră deschisă se afla o oală mare. În lumina tremurătoare, Jared văzu spiriduși care se zbăteau prinși în mierea din vasul uriaș și care se scufundau în ea ca într-o mlaștină.

Țipetele lor subțirele erau sunetele pe care le auziseră ei mai înainte.

Simon întinse mâna și încercă să elibereze spiridușii, dar mierea era groasă și se lipea de aripile lor, rupându-le.

Spiridușii scânciră atunci când băiatul le scoase la suprafață și le așeză pe masa de lemn. Un spiriduș nu mai mișca, zăcea acolo ca o păpușă neînsuflețită. Jared își mută privirea de la scenă și se uită pe geam, undeva în depărtare.

– Oare mai sunt și alții acolo, înăuntru? șopti Mallory.

– Cred că da, la fund, îi răspunse Simon.

– Trebuie să mergem mai departe, spuse Jared îndreptându-se spre o altă ușă. Gândul la micii spiriduși înecați îl făcea să se cutremure.

– Aici e prea multă liniște... constată Mallory în timp ce mergea în urma lui.

– Cine știe, poate că Mulgarath nu stă aici chiar tot timpul, spuse Jared. Poate că pur și simplu avem noroc. Poate o găsim pe mama și o să plecăm de aici cu ea.

Mallory dădu din cap aprobator, dar nu părea deloc convinsă.

Trecură pe lângă o hartă atârnată pe perete. Aducea destul de mult cu vechea hartă a lui Arthur, dar pe aceasta locurile purtau alte nume. Curtea gunoaielor se numea acum PALATUL LUI MULGARATH, iar deasupra hărții se putea citi: DOMENIUL LUI MULGARATH.

– la uitați! spuse Simon.

În fața lor se întindea o cameră uriașă cu un tron în mijloc. În jurul tronului erau așezate de-a valma covoare cu modele diferite, toate vechi și roase de molii. Tronul era făcut din bucăți de fier sudate laolaltă și întărite din loc în loc.

La unul din capetele încăperii văzură o scară în spirală, cu trepte din scânduri de lemn prinse pe margini cu câte două lanțuri grele de fier.

Întreaga alcătuire aducea cu o plasă de păianjen care se clătina încetșor la cea mai mică adiere de vânt. În lumina slabă, treptele păreau imposibil de urcat.

Mallory se sui pe prima dintre ele care începu de îndată să se clatine amenințător, dar pe cea de-a doua nu reuși să se urce. Picioarele ei erau prea scurte pentru a izbuti.

– Dar treptele sunt prea departe una de alta! exclamă fata.

– Totuși, sunt perfecte pentru un uriaș, observă Simon.

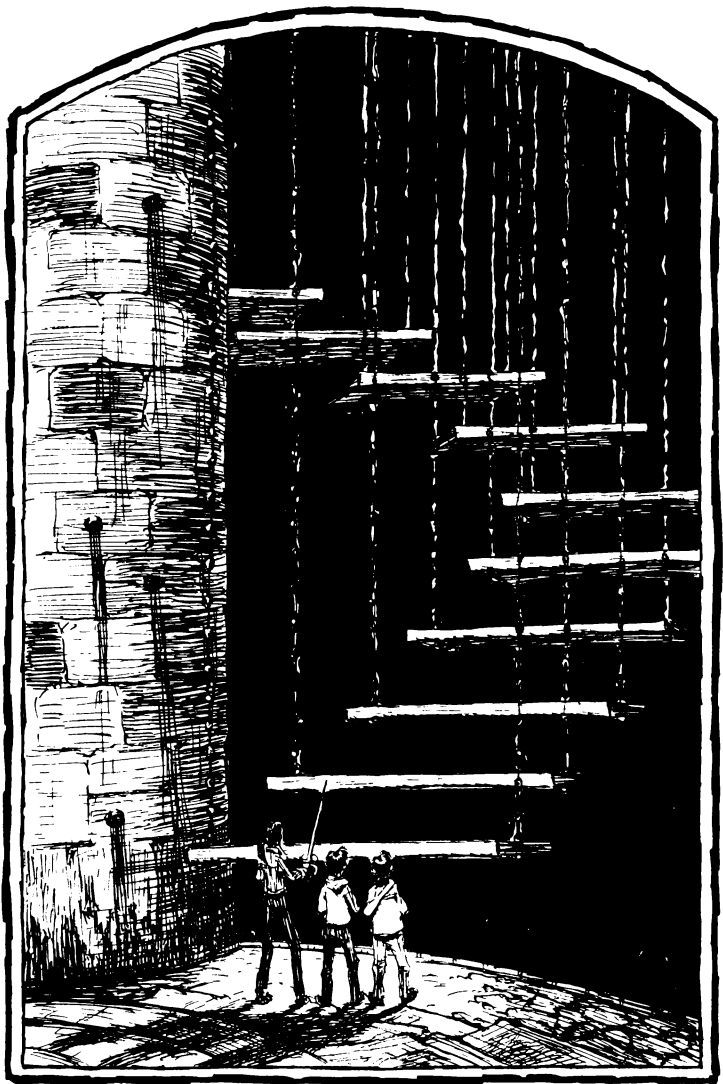
Fata reuși în cele din urmă să se cațare pe a doua treaptă, mai întâi proptindu-se cu pieptul și agățându-se cu brațele și apoi săltându-se cu tot corpul.

– Simon nu o să se poată urca, spuse Mallory.

– Ba da, o să reușesc, stăruie Simon, cățărându-se cu greutate pe prima treaptă.

– O să cazi, spuse Mallory clătinând din cap a îndoială.

– Ține-te bine, îi strigă Thimbletack din gluga lui Jared, și ai încredere în tine!

Treptele păreau imposibil de urcat.

În clipa aceea Jared văzu cu uimire cum fiecare treaptă se apropia de cea de alături și stătea nemișcată pentru ca frații să se poată cățara deasupra. Cu mâna sănătoasă și cu ajutorul lui Mallory, Simon urca acum treptele fără prea mare greutate.

– E și datoria ta pe scară a urca... îi spuse Thimbletack.

– Bine, bine, răspunse Jared și începu să se cațare la rândul lui. Chiar și cu ajutorul pe care li-l dăduse spiriduşul, inima lui tot bătea ca o tobă pe măsură ce înaintau tot mai sus și mai sus. Tăietura de la mână îl ardea ca focul atunci când se apuca de lanțurile de fier ca să se sprijine de ele. Uitându-se în jos, în întunericul care se căsca sub ei, Jared simți că ametește.

Odată ajunși la capătul scărilor, se treziră într-o sală cu trei uși care nu semănau defel între ele.

– Haideți să o încercăm pe cea din mijloc, le propuse Simon.

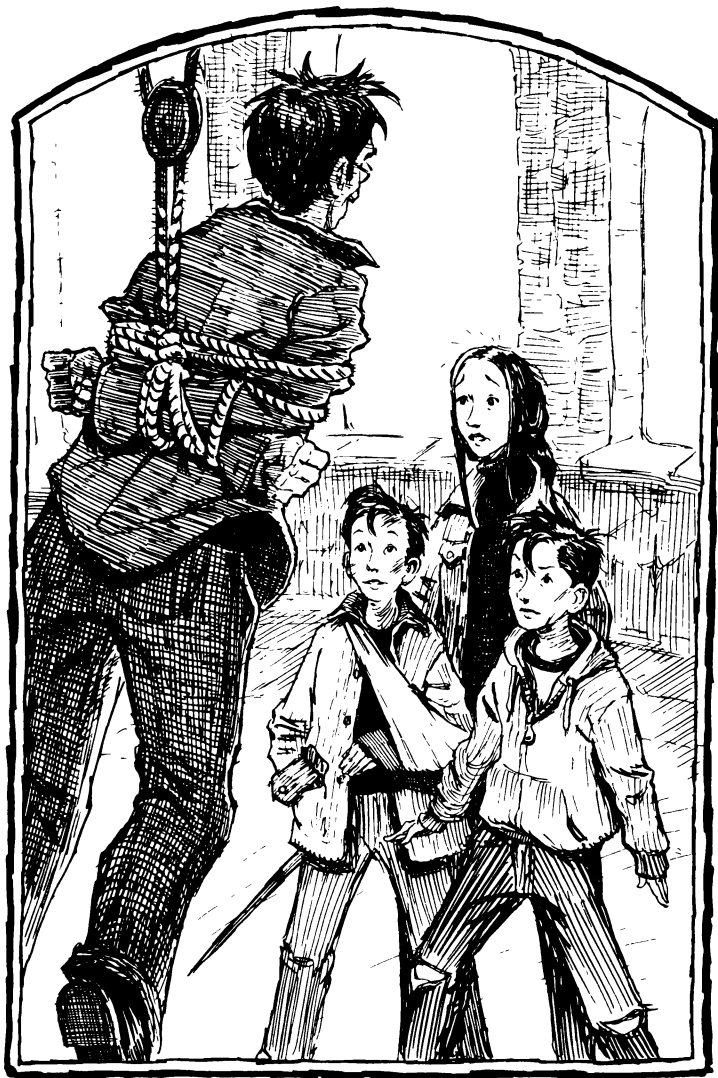
– Am făcut atâta târăboi până acum, chiar să nu fie nimeni pe aici? E foarte ciudat, făcu Mallory.

– Trebuie să ne continuăm drumul, repetă Jared aceleași cuvinte ca mai înainte.

Mallory oftă și deschise ușa. Aceasta dădea într-o cameră mare cu un balcon făcut din pietre puse alandala și din lanțuri. Ferestre imense de catedrală acoperite cu mozaic transparent făcut din cioburi de sticlă acopereau perețele opus.

Într-un colț o văzură pe mama lor, legată cu funii și zăcând leșinată.

În colțul celălalt, atârând de frânghii într-un scripete, era tatăl lor.

Ce-i cu tine aici?

Capitolul al Șaselea

În care răul își arată chipul

— **C**e-i cu tine aici? întrebă Jared. În spatele lui, îi auzi pe Mallory și pe Simon exclamând într-un glas:

— E tati!

Părul negru al tatălui lor arăta ușor ciufulit și cămașa îi ieșise pe jumătate din pantaloni, dar nu încăpea nici o în-doială, el era.

Tatăl lor făcu ochii mari.

— Jared! Simon! Mallory! Slavă Domnului că sunteți teferi!

Jared își frecă sprâncenele. Ceva nu era în ordine.

Aruncă din nou o privire în jurul lui. Dincolo de balcon văzu goblini care se mișcau încolo și încoace purtând torțe.

Oare ce se petrecea acolo?

— Repede, spuse Mallory, trebuie să ne grăbim, Jared, dezleag-o pe mama, eu o să mă ocup de tati.

Jared se aplecă și atinse obrazul palid al mamei lor. Era rece și umed, iar ochelarii îi dispăruseră.

– Mama e leșinată, spuse el.

– Respiră? Întrebă Mallory după ce șovăi o clipă.

Jared își puse mâna pe buzele mamei și îi simți răsuflarea slabă.

– E bine, trăiește.

– L-ai văzut pe Mulgarath? îl întrebă Simon pe tatăl lor.

Pe uriaș, l-ai văzut?

– A fost ceva agitație afară, răspunse domnul Grace.

Dar după asta nu am mai văzut nimic.

Mallory meșteri ceva la scripete și reuși să lase în jos brațele tatălui ei.

– Cum de te-au adus aici tocmai din California?

Tatăl lor clătină din cap, copleșit parcă de oboseală.

– M-a sunat mama voastră ca să îmi spună ce îngrijorată este, că toți vă purtați ciudat și că ați dispărut. Am venit cât de repede am putut, dar monștrii erau deja în casă. A fost îngrozitor... la început nu mi-am putut crede ochilor... Și încă ceva, ei vorbeau întruna despre o carte. Ce e cu cartea asta?

– Unchiul nostru, Arthur... începu Jared.

– De fapt e străunchiul mamei și stră-străunchiul nostru, completă Mallory în timp ce desfăcea nodurile.

– Așa-i. Păi, el era foarte interesat de ființele fantastice.

Jared își dezlega mama în timp ce vorbea, însă nici când fu eliberată din legături ea nu făcu vreo mișcare. Jared îi netezi părul, sperând că ea avea să deschidă ochii.

– Și știi, fratele lui a fost mâncat de un trol, adăugă Simon.

Jared dădu din cap, uitându-se în jur. Cât mai era până ce aveau să îi descopere? Oare chiar aveau timp să facă toate astea? Acum, că o găsiseră pe mama, ar trebui să iasă cât mai repede posibil de aici!

– Și așa că el a scris cartea asta care era numai despre creaturile fantastice. Există în carte lucruri pe care nici chiar unele dintre aceste creaturi nu le cunosc!

– Pentru că nu prea se sinchisesc unele de altele, se pare, observă Mallory.

Cum aveau să o poată purta pe mama lor pe scările acelea până jos? Oare tatăl lor avea să o poată duce?

Jared încercă să se concentreze asupra explicațiilor pentru că trebuiau să se asigure că tatăl lor pricepea întreaga situație.

– Dar creaturile nu au vrut să aibă cineva atâta putere asupra lor, așa că au încercat să îi ia cartea. Atunci când el nu a vrut să le-o dea, l-au luat prizonier.

– Elfii au făcut asta, adăugă Simon.

– Serios? întrebă tatăl lor cu o strălucire ciudată în ochi. Jared oftă.

– Da, știi că e greu de crezut, tati, dar uită-te în jur.

Arată locul ăsta ca decorul vreunui film de-al tău?

– Te cred, să știi, spuse tatăl lor încetișor.

– Pentru a scurta această poveste foarte lungă, spuse Mallory, noi am găsit cartea.

– Doar că nu o mai avem, acum este la uriaș, inter-veni Simon.

– Și el are un plan de-a dreptul tâmpit – să pună stăpânire pe întreaga lume, adăugă Mallory.

Tatăl lor ridică din sprâncene, dar se mulțumi să spună doar:

– Păi acum, dacă s-a pierdut cartea, toată știința pe care o cuprindea s-a pierdut odată cu ea. Oare să nu existe nici o copie? Ar fi mare păcat.

– Păi Jared își amintește foarte multe din lucrurile scrise în ea, spuse Simon. Pun pariu că ar putea să scrie și el o carte.

– Și apoi am mai învățat și noi câteva lucruri din mers, nu-i așa, Jared? spuse Mallory.

Băiatul zâmbi cu privirea plecată.

– Mda, așa cred, admise el într-un târziu. Dar aș vrea totuși să îmi pot aminti mai multe.

Tatăl copiilor își frecă încheieturile mâinilor proaspăt eliberate din strânsoarea frânghiilor și-și întinse picioarele pe rând.

– Îmi pare rău că nu am ajuns mai repede. Nu ar fi trebuit să vă las singuri, copiii, și nici pe mama voastră! Vreau să mă revanșez, o să rămân cu voi pentru totdeauna!

– Și nouă ne-a fost dor de tine, tati.

Mallory își lăsă și ea privirile în jos și șopti:

– Da, așa e.

Jared nu spuse nimic. Era prea ușor, ceva pur și simplu nu era în regulă.

– Mami? o strigă el scuturând-o încetișor.

Tatăl lor își deschise larg brațele și le spuse:

– Haideți, veniți să îi dați o îmbrățișare tatălui vostru!

Simon și Mallory se repeziră să îl îmbrățișeze. Jared își lăsă privirea spre mama lui și traversă camera fără nici o tragere de inimă exact atunci când tatăl lor spuse:

– Vreau ca de azi înainte să nu ne mai despărțim.

Jared încremeni. Ar fi vrut atât de mult ca toate astea să fie adevărate, dar nu era așa.

– Tati nu ar spune așa ceva niciodată, spuse el.

Tatăl lui îl apucă de braț cu brutalitate.

– Vrei să spui că tu nu ți-ai dori să fim din nou o familie?

– Sigur că mi-aș dori! strigă Jared smulgându-și brațul din strânsoare și dându-se cu un pas înapoi. Mi-aș dori și ca tata să nu mai fie un ticălos, și ca mama să nu mai fie

tristă! Mi-aș dori ca tata să nu mai vorbească tot timpul despre el, despre filmele lui și despre viața lui și să își amintească că eu sunt cel care aproape că a fost dat afară din școală, că Simon este cel care iubește animalele și că Mallory face scrimă. Dar asta nu o să se întâmple niciodată și tu nu ești el!

În timp ce Jared se uita fix în ochii căprui și atât de cunoscuți ai tatălui său, ei începură să se îngălbenească, trupul i se lungi și i se umflă, ajungând la fel de mare ca al unui elefant, pe care de-abia de mai atârnavă câteva zdrențe din hainele elegante de dinainte. Mâinile lui se transformară în gheare și, în loc de păr, îi apărură niște crengi uscate.

– Mulgarath! șopti Jared.

Uriașul înconjură cu un braț gâtul lui Mallory și cu celălalt îl înșfăcă pe Simon.

– Vino încoace, Jared Grace! bubui glasul uriașului, cu mult mai puternic decât al tatălui lor.

El făcu apoi un pas spre balcon, ținându-i strâns pe Mallory și pe Simon.

– Predă-te! Dacă nu, o să îi azvârl pe frații tăi în șanțul cu cioburi de sticlă.

– Lasă-i în pace, spuse Jared cu glas tremurător, doar ai pus mâna pe carte.

– Nu pot să fac asta, răspunse Mulgarath. Tu știi secretul care îi face pe dragoni să crească mai repede și știi și

Tu nu ești el!

cum pot fi ei uciși. Tu știi acum care sunt slăbiciunile goblinilor mei și nu te pot lăsa să scrii un alt Ghid.

– Fugi, Jared! strigă Mallory, mușcându-l pe uriaș. Ia-o pe mama și fugi!

Uriașa creatură izbucni însă în râs și își înteeți strânsoarea brațului, ridicând-o pe fată de la pământ ca pe o pană.

– Chiar crezi că mă poți învinge cu forțele tale firave, fată muritoare?

Simon îl înghionti și el cât putu de tare, dar uriașul nu păru să bage de seamă.

Din celălalt colț al încăperii se auzi un geamăt, și Jared se întoarse pe jumătate. Mama lor începu să se miște și deschise ochii.

– Richard, ești aici? Am crezut că l-am auzit... Oh, Doamne!

– Totul o să fie bine, mami, îi spuse Jared, sperând că vocea nu îi tremura deloc.

Într-un fel, faptul că ea vedea ce se petrecea făcea ca totul să fie și mai groaznic.

– Mami, spune-i să fugă! strigă Mallory. Fugiți amândoi!

– Fato, taci din gură sau îți frâng gâtul, mârâi uriașul, dar când începu să vorbească cu Jared, vocea lui era din nou mieroasă.

– Este un târg cinstit, nu ești de acord? Viața ta pentru viețile fraților și a mamei tale.

– Jared, ce se întâmplă? strigă mama copiilor.

Jared încercă să își păstreze calmul.

Îi era frică de moarte, dar ar fi fost cu mult mai rău să vadă că fratelui, surorii și mamei lui i s-ar fi întâmplat ceva rău. Deja degetele uriașului nu mai strângeau la fel de puternic și părea gata să le dea drumul lui Simon și lui Mallory.

– Tu oricum nu o să ne dai drumul, nici chiar dacă am să jur că nu o să scriu un alt ghid!

Mulgarath clătină din cap încetișor, cu ochii plini de o bucurie întunecată.

– Dă-le drumul! se auzi vocea panicată a mamei lor. Dă drumul copiilor mei! Jared, ce faci?

În clipa aceea Jared observă că sabia lui Mallory zăcea pe dușumea. Acest lucru îl ajută. Trebuia să se adune și să se gândească la un plan! Jared își aminti ce îi spusese Arthur despre uriași: că le plăcea mult să se grozăvească. Spera din tot sufletul că și acesta era la fel.

– Bine, mă predau și vin spre tine, spuse băiatul.

– Nu face asta, idiotule! îi strigă Mallory.

– Dar înainte de asta... Jared înghiți în sec și se rugă ca uriașul să înghită momeala... vreau să știu ceva: De ce faci toate astea? De ce acum?

Mulgarath zâmbi cu toți dinții.

– Voi, oamenii, luați totul și păstrați ce-i mai bun pentru voi. Trăiți în palate, benchetuiți și vă îmbrăcați în

De ce faci toate astea?

mătăsurii fine, iar noi, noi cei care trăim veșnic, care știm să facem vrăji, care avem putere, trebuie să ne lăsăm călcați în picioare și nimiciviți. Dar gata, s-a terminat! Am plănit asta de mult. La început, am crezut că va trebui să aștept ca dragonii mei să crească, căci timpul e de partea mea. Dar acum, cu ajutorul ghidului, îmi voi putea duce planurile la îndeplinire cu mult mai repede. Câtă vreme au lapte de ajuns, dragonii sunt destul de ascultători. Și sunt sigur că ați înțeles deja cât de repede cresc cu ajutorul laptelui și cât de puternici pot deveni. Elfii sunt mult prea slabi ca să îmi poată sta împotriva, iar oamenii habar nu au ce îi așteaptă. A sosit vremea mea, vremea lui Mulgarath! Vremea goblinilor! Lumea va avea un nou stăpân!

Jared își lăsă capul într-o parte, sperând că Mulgarath era prea ocupat cu discursul lui ca să mai observe și altceva, și șopti în glugă:

– Thimbletack, poți să prinzi lanțurile de pe scripete de picioarele lui Mallory și ale lui Simon?

Thimbletack se fâțâi puțin înainte să răspundă.

– Tre' să ajung pe podea fără zgomote, cumva.

– Eu o să îl țin de vorbă, șopti Jared și apoi ridică vocea, adresându-se uriașului: Păi atunci de ce a trebuit să îi omori pe pitici? Nu pricep. Doar erau de partea ta și voiau să te ajute.

– Ei aveau micul lor vis despre o lume construită din aur și din fier. Dar ce haz poate avea să conduci o astfel de lume? Nu, nu, eu vreau o lume de carne și sânge, și oase! Uriașul zâmbi din nou, satisfăcut parcă de felul cum sunaseră ultimele lui cuvinte și apoi îl aținti pe Jared cu privirea. Dar am vorbit destul. Vino încoace!

– Și cu ghidul cum rămâne? întrebă Jared. Cel puțin spune-mi unde este...

– Ba cred că nu o să îți spun nimic, îi tăie vorba Mulgarath. Acum nu mai e treaba ta.

– Aș vrea doar să știu dacă aș fi putut să îl gădesc, insistă Jared.

Un zâmbet plin de cruzime schimonosi chipul uriașului.

– Mda, dacă ai fi fost mai isteț, l-ai fi putut găsi. Ce păcat că nu ești decât un biet pui de om! Nu ești nici pe departe pe potriva mea. Ei bine, cartea a stat tot timpul sub tronul meu.

– Știi, spuse Jared, noi ți-am omorât deja dragonii. Sper că asta nu o să îți dea prea tare peste cap planurile tale atât de inteligente...

Mulgarath păru sincer uimit. Apoi fruntea i se încreți de furie.

Cu coada ochiului Jared văzu lanțurile desfășurându-se și târându-se pe podea ca niște vipere. Unul dintre ele se încolăci pe piciorul lui Mallory, iar celălalt se înfășură în jurul taliei lui Simon.

Când metalul rece îi atinse pielea, Mallory nu-și putu reține o tresărire. Un al treilea lanț se târî spre glezna lui Mulgarath și Jared speră din toată inima că uriașul nu avea să bage de seamă.

Dar pauza pe care o făcuse Jared fusese prea lungă și îi atrase atenția uriașului. El se uită spre podea și îl văzu pe Thimbletack trecând în goană de-a curmezișul dușumelei.

Uriașa creatură își întinse piciorul și-l trimise pe spiriduș dintr-o lovitură exact în partea opusă a sălii, unde bietul omuleț ateriză aproape de doamna Grace la fel de moale ca o cârpă.

Lanțurile încetaseră să se mai miște.

– Ce e asta? mugi Mulgarath, uitându-se la lanțul de lână piciorul lui. Nu cumva te-ai gândit să mă tragi pe sfoară?

*For my Darling Lucy
- love Papa*

Schiță în acuarelă a lui Arthur și Lucinda Spiderwick găsită
în biroul lui Arthur

Jared se repezi înainte dintr-un salt și reuși să pună mâna pe sabia argintie a lui Mallory.

Mulgarath izbucni în râs și le dădu drumul lui Mallory și lui Simon peste balcon. Jared îi auzi țipând pe amândoi, dar se potoliră repede câtă vreme mama lor țipa întruna fără să se poată opri.

Jared nu avea idee dacă lanțurile îi putuseră susține pe frații lui. Nu mai știa nimic. Parcă s-ar fi îmbolnăvit brusc. Furia îl copleși. Simți toată greutatea sabiei din mâinile lui de parcă acela era ultimul lucru adevărat de pe lume. O ridică cât putu de sus. Auzi cum de undeva, de departe, cineva îl strigă pe nume, dar nu-i păsa. Nimic nu i se mai părea important.

Și chiar atunci când se pregătea să lovească văzu expresia plină de satisfacție de pe fața uriașului – ca și cum Jared acționa exact după cum plănuise el, de parcă Jared ar fi fost doar o marionetă în mâinile lui.

Dacă el ar fi lovit, și-ar fi măsurat forța cu cea a uriașului, iar uriașul l-ar fi învins cu siguranță.

Fără veste, Jared își schimbă direcția loviturii și înfipse cu toată puterea vârful sabiei în piciorul lui Mulgarath.

Uriașul răcni, surprins și îndurerat, și își ridică piciorul rănit de la pământ. Jared lăsă să îi scape sabia și apucă lanțul care trecea pe sub celălalt picior al uriașului și trase cât putu de tare.

Mulgarath se poticni și făcu un pas înapoi încercând să își recapete echilibrul. Dar chiar atunci când se sprijini în balustrada de metal care mărginea balconul, Jared îl lovi din nou. Greutatea uriașului smulse lanțurile din zid, iar el se prăbuși în gol.

Jared se grăbi să ajungă la marginea balconului. Spre imensa lui ușurare, Simon și Mallory atârnau în gol, el cu un lanț prins în jurul brâului, iar fata, de gleznă. Văzându-l, cei doi îl strigară cu glasuri pierite.

Jared nu-și putu opri un zâmbet, dar îl zări pe Mulgarath care strângea în pumn un al treilea lanț și se transforma într-un dragon care începu să se ridice spre ei.

– Aveți grijă! strigă Jared.

Simon, care atârna mai aproape de monstru, încercă să îl lovească, dar nu izbuti decât să facă lanțul să se legene periculos.

Mallory și Simon începură să țipe cât îi ținea gura văzându-l pe Jared aplecându-se cât putea de mult peste balustradă lovind din nou cu sabia, de data asta reușind să taie lanțul care îl ținea pe uriaș și să împlânte vârful sabiei în zidul palatului.

Mulgarath începu atunci să se transforme din nou. În timp ce uriașul se prăbușea spre șanțul plin de cioburi, trupul lui se micșoră tot mai mult până se prefăcu într-o rândunică. Pasărea țâșni în zbor pe deasupra șanțului îndreptându-se spre ceata de goblini. Doar câteva clipe mai rămâneau până când Mulgarath avea să își conducă armata de goblini în palat. Și pentru familia Grace nu ar mai fi existat nici o scăpare.

Dar chiar atunci, când pasărea făcu un viraj, vrând să se întoarcă în zbor spre locul unde se aflau copiii, mânuța unui hobgoblin se întinse pe neașteptate și înhăță pasărea din zbor. Totul se petrecu cu atâta iuțeală, încât Jared nici

nu avu timp să se mire, iar uriașul nu avu răgazul să își schimbe forma din nou.

Hogsqueal smulse capul păsării și începu să îl morfolească cu aparentă plăcere.

– Ce gust scârbos are chestia asta, mormăi el după ce înghiți și ultimul fulg.

Jared nu se putu abține și izbucni în râs.

S-au scurs atâția ani, și eu nu am știut nimic...

Epilog

În care povestea fraților Grace ajunge la final

Jared ședea pe podeaua care acum lucea de curățenie din biblioteca recent reamenajată a lui Arthur și se rezema de piciorul mătușii Lucinda.

Mallory stătea în genunchi lângă el și aranja niște scrisori vechi, scrise în limbi pe care nici unul dintre ei nu le înțelegea.

Simon răsfoia o carte veche ilustrată cu fotografii sepie, iar mama copiilor turna în cești ceai fierbinte.

Scena nu ar fi avut nimic ieșit din comun dacă Hogsqueal nu ar fi stat pe un taburet din apropiere, jucând cărți cu un Thimbletack bandajat și amărât.

Lucinda ridică unul dintre tablourile înfățișând o fetiță de pe biroul lui Arthur.

– Nu îmi vine să cred. S-au scurs atâția ani, și eu nu am știut nimic...

Trecuseră trei săptămâni de când îl învinseseră pe Mulgarath, iar Jared începuse în sfârșit să creadă că de-acum încolo totul avea să fie în regulă.

Goblinii se împrăștiaseră în grupuri gălăgioase. Byron nu mai era acolo când ei ieșiseră din palat și se părea că terminase de mâncat până și ultimul pui de dragon.

Din câmpul cu gunoaie până acasă Jared, Simon, Mallory și mama lor merseseră pe jos. Străbătuseră cale lungă și erau cu toții atât de obosiți, încât odată ajunși se prăbușiseră pe grămezile de pene și țesături rupte în care fuseseră transformate paturile lor fără să se plângă.

Se făcuse noapte când Jared se trezise și-l văzuse pe Thimbletack dormind pe o pernă lângă el, cu pisicuța lui Simon de culoarea marmeladei cuibărită alături de spiriduș.

Jared zâmbi, respiră adânc și aproape că se sufocă cu puful care acoperea totul în jur.

Jos, la parter, o găsi pe mama lor curățând bucătăria. Când Jared intră în încăpere, ea îl îmbrățișă strâns.

– Îmi pare foarte rău, spuse ea.

Chiar dacă asta îl făcea să se simtă ca un bebeluș, o îmbrățișă și el.

Mai târziu, în cursul acelei săptămâni, mama lor aranjase ca Lucinda să părăsească azilul și să vină să stea cu ei.

Într-o zi, când se întoarse de la școală, Jared fu uimit să își găsească mătușa proaspăt coafată și îmbrăcată într-o rochie nou-nouță, stând comod în sufragerie.

Odată cu moartea lui Mulgarath se părea că pieriseră și vrăjile lui, pentru că, deși ea avea încă nevoie de un baston în care să se sprijine, spinarea ei era acum la fel de dreaptă ca în tinerețe.

Doamna Grace nu reușise să facă miracole asemănătoare ca să rezolve problemele pe care Jared le avea la școală. Băiatul a fost exmatriculat, așa că mama lor îl înscriesese și pe el, și pe Simon la o școală particulară din

apropiere, susținând că aici aveau programe mult mai bune de artă și de știință.

Mallory însă se hotărâse să rămână la școala cea veche.

Oricum nu mai avea decât un an până să meargă la liceu și mai avea multe de demonstrat echipei de scrimă.

Cât despre Jared, el încuiase Ghidul lui Arthur la locul lui în cufărul din fier. Dar după tot ceea ce se întâmplase, el tot nu știa ce să creadă. Oare creaturile acelea mai erau pe urmele lui? Oare uriașul fusese cel mai rău dintre toate sau nu fusese decât cel mai rău din câți cunoscuseră ei până atunci?

O pală de vânt trecu prin birou, răvășind hârtiile și smulgându-l pe Jared din visare.

Simon sări în picioare, încercând să pună mâna pe scrisorile care dansau în aer.

– Ai lăsat deschisă vreo fereastră? o întrebă doamna Grace pe mătușa Lucinda.

– Nu îmi aduc aminte să fi făcut asta, fu răspunsul strămătușii lor.

– Mă duc eu... spuse Mallory și se îndreptă spre fereastră.

Exact atunci, o singură frunză pătrunse în încăpere. Dansă în aer, rotindu-se și învârtindu-se până ce căzu drept în fața lui Jared.

Frunza era maronie-verzuie, iar băiatul se gândi că trebuie să fie o frunză de arțar. O mână delicată scrisese pe ea numele lui Jared.

El o întoarse pe cealaltă parte și citi:

– Dar n-a spus unde o să ne întâlnim, remarcă Mallory care citise mesajul peste umărul fratelui ei.

– Păi... în luminiș, presupun, zise Jared.

– Doar nu ai de gând să te duci, nu-i așa? întrebă Simon.

– Ba da, răspuse Jared, am promis. Trebuie să le dau Ghidul lui Arthur. Nu mai vreau să ni se mai întâmple nimic asemănător.

– Atunci o să venim cu tine, spuse Simon.

– Vin și eu, se oferi mama lor.

Cei trei copii o priviră uimiți, apoi se uitară unul la altul.

– Să nu cumva să mă uitați, aiuriților, le atrase atenția Hogsqueal.

– Să nu *ne* uitați, îl corectă Thimbletack.

Mătușa Lucy întinse mâna după baston și întrebă cu mult interes:

– Sper că nu e un drum prea lung până acolo, nu-i așa?

În acea noapte părăsiră casa având asupra lor lămpi, lanterne și Ghidul lui Arthur.

Era cam ciudat să umble după elfi având-o în frunte pe mama lor și în urmă pe Simon care îi dădea o mână de ajutor mătușii Lucinda.

Mai întâi urcară dealul și apoi coborâră cu grijă pe partea cealaltă.

Lui Jared i se păru că aude un „Fii cât se poate de isteț“, dar e posibil să fi fost doar o amintire sau o șoaptă a vântului.

În luminiș zeci și zeci de spiriduși făceau tumbe în aer, scăpărând ca niște licurici mai mari, se lăsau din zbor pe crengile copacilor sau se așezau ușurel pe firele de iarbă.

Elfii ședeau pe pajiște și erau cu mult mai mulți decât văzuseră copiii în prima lor vizită. Cu toții erau înveșmântați în culorile toamnei ca și cum asta i-ar fi ajutat să se camufleze mai bine în păduri.

Elfii amuțiră atunci când micul grup de oameni pătrunseră în inima luminișului. Femeia-elf cu ochi verzi stătea în picioare în mijlocul celorlalți cu o expresie imposibil de descifrat pe chip.

De-o parte și de alta a ei se aflau elful cu coarne de frunze și Lorengorm cel cu pletele roșii, iar acesta din urmă le zâmbea.

Cu gândul la Thimbletack, Jared făcu o plecăciune cam neîndemânatică. Ceilalți îi urmară exemplul.

– Am adus cartea, spuse Jared și o întinse elfului cu ochi verzi.

Ea zâmbi.

– Asta e foarte bine. Trebuie să ne respectăm promisiunile și, dacă nu ai fi făcut-o, Simon ar fi rămas aici cu noi o vreme foarte îndelungată.

Simon se cutremură și făcu un pas spre Mallory, iar Jared se încruntă.

– Dar cum voi ați adus-o, continuă ea, noi dorim să v-o încredințăm vouă pentru ca să fie păstrată în siguranță.

– Ce?! făcu Mallory. Jared rămăsese fără cuvinte.

– Ați demonstrat că oamenii pot folosi cunoștințele din ea într-un scop nobil. De aceea vă dăm Ghidul înapoi.

Lorengorm făcu un pas înainte.

– Vrem să vă arătăm cât vă suntem de recunoscători pentru că ați readus pacea în ținuturile noastre. De aceea vrem să vă oferim în schimb o răsplată.

– O răsplată? Lor? pufni Hogsqueal. Dar eu cu ce mă aleg din asta? Cum se face că niște papă-lapte primesc o răsplată, când eu am fost cel care s-a războit cu Mulgarath?

Câțiva dintre elfi izbucniră în râs, iar Thimbletack îi aruncă lui Hogsqueal o privire urâtă.

– Ar fi trebuit să ne închipuim că nu a venit cu noi ca să ne fie de vreun folos! spuse Mallory.

– Și cam ce ți-ai dori tu, micule hobgoblin? îl întrebă elful cu ochi verzi.

– Ei bine, spuse Hogsqueal, ducându-și un deget la gură de parcă ar fi reflectat, în mod sigur mi-ar plăcea să primesc un fel de medalie de aur, da, cu o inscripție gravată pe ea. „Pentru fiorosul ucigaș de uriași“ de pildă, sau nu, mai bine „Celui mai de seamă ucigaș de uriași“!

– Asta este tot? întrebă Lorengorm.

– Ba eu cred că ar trebui să scrie „Celui mai de seamă creier de găină“, îi șopti Simon lui Jared.

– Ba nu, nu e tot, spuse hobgoblinul. Mai vreau și un festin în cinstea mea... la care să fiu servit cu ouă de prepețiță – mm, mă topesc după ele! – și plăcintă cu porumbel prăjiți în...

– Vom lua în considerație cererile tale, spuse elful cu ochi verzi, abia ascunzându-și zâmbetul în dosul unei mâini delicate. Dar acum trebuie să îi rog pe copii să ne spună ce își doresc ei cel mai mult.

Jared aruncă o privire spre fratele și spre sora lui. La început, ei rămaseră pe gânduri, apoi zâmbete largi le înfloriră pe buze. Jared se uită în spate, la mama lui, care încă avea un aer cam confuz, și spre mătușa lor, cu chipul plin de speranță.

– Am vrea ca stră-străunchiul nostru Arthur Spiderwick să fie lăsat să aleagă dacă vrea să mai stea în lumea voastră sau nu.

– Înțelegi că, spuse Lorengorm, dacă el alege să se întoarcă în lumea muritorilor, la primul pas pe care îl va face pe pământ, se va transforma în praf și pulbere.

Jared dădu din cap afirmativ.

– Da, înțeleg.

– Noi am anticipat dorința voastră, spuse elful cu ochi verzi. Cu o fluturare din mână, copacii se depărtară și Byron pătrunse în luminiș. Pe spinarea lui se afla Arthur Spiderwick.

Jared îi auzi pe ceilalți suspinând în spatele lui. Arthur îi zâmbi lui Jared, iar de data asta băiatul avu timp să observe că ochii lui erau ca ai Lucindei, în același timp pătrunzători și calzi.

Bărbatul ședea într-o poziție incomodă pe spinarea grifonului și-l mângâia cam temător.

Apoi îi privi pe Mallory și pe Simon și își potrivi mai bine ochelarii pe nas.

– Voi sunteți stră-strănepoții mei, nu-i așa? întrebă el șoptit. Jared nu mi-a spus că are o soră și un frate.

Jared dădu din cap. Se întrebă dacă n-ar trebui cumva să se scuze pentru lucrurile pe care i le spusese la prima lor întâlnire. Și se mai întrebă ce părere avea oare Arthur despre el.

– Eu sunt Simon, ea este Mallory, iar ea e mama noastră. Simon privi spre Lucinda și ezită.

– Îmi pare bine să vă cunosc, spuse Arthur. Se vede că vouă, copii, vă curge prin vene sângele meu. Ați fi putut

Ați făcut o treabă bună.

avea motive să vă căiți pentru asta, adăugă el clătînând din cap. Se pare că, din fericire, voi trei v-ați priceput cu mult mai bine decât mine să ieșiți cu fața curată din necazuri.

El zâmbi din nou și de data asta zâmbetul lui nu mai era deloc forțat. Era un zâmbet foarte deschis și care îl făcea să nu mai semene deloc cu bărbatul din tablou.

– Ne pare bine să te vedem, spuse Jared. Vrem să îți dăm cartea înapoi.

– Ghidul meu! exclamă Arthur. El luă cartea din mână lui Jared și începu să o răsfoiască înfrigurat.

– la te uită, cine a făcut schițele astea?

– Eu le-am făcut, spuse Jared cu un glas puțin mai tare decât o șoaptă. Știu că nu-s cine știe ce...

– Ba nu-i adevărat! îl contrazise Arthur. Ai făcut o treabă grozavă! Presimt că într-o bună zi tu ai să ajungi un mare artist!

– Serious? făcu Jared cu ochii mari.

– Da, serious, întări Arthur, clătînând energic din cap.

Thimbletack înaintă spre pantofii lui Arthur.

– Îmi pare bine să te văd, bătrânul meu amic. Însă acum trebuie să mă ascuți un pic. Iată, ea este chiar Lucinda, este chiar fata ta. Dar după cum vezi prea bine, nu mai e cum era.

Lui Arthur i se tăie respirația când o recunoscă într-un târziu. „Trebuie să i se pară atât de bătrână!“ îi trecu prin minte lui Jared.

Băiatul încercă să și-o închipuie pe mama lui ca pe o femeie tânără, privindu-l pe el, deja bătrân, dar era mult prea greu și mult prea trist.

Lucinda zâmbi și în același moment pe obraji începură să îi șiroiască lacrimile.

– Tati! șopti ea. Arăți exact ca în ziua când ai plecat!

Arthur făcu un gest ca să coboare din spinarea grifonului.

– Nu! îl opri Lucinda. Te vei prefăce în praf și pulbere.

Sprijinindu-se în baston, se apropie de locul în care se afla tatăl ei.

– Îmi pare rău pentru toată supărarea pe care v-am produs-o, ție și mamei tale, spuse el, îmi pare rău că am încercat să îi amăgesc pe elfi. Nu ar fi trebuit să îmi asum acest risc nici în ruptul capului. Te-am iubit întotdeauna, Lucy. Întotdeauna am vrut să mă întorc acasă.

– Ești acasă acum, spuse Lucinda.

Arthur clătină din cap încetișor.

– Vraja elfilor m-a ținut în viață prea multă vreme. Am trăit mult peste zilele care îmi fuseseră hărăzite. A venit vremea să plec, dar acum, că te văd, Lucy, plec bucuros.

– Dar abia te-am regăsit, nu se poate să mori acum, spuse ea.

Arthur să aplecă și îi vorbi încet, îi spuse cuvinte pe care Jared nu le putu auzi, înainte să se lase să alunece de pe spatele grifonului și să o îmbrățișeze. Când piciorul lui atinse pământul, trupul lui se preschimbă în praf și apoi în

fum. Acesta se învârteji în jurul stră-strămătușii lui Jared, apoi se înălță spre cerul plin de stele și dispăru.

Jared se întoarse spre Lucinda, așteptându-se să o vadă plângând, dar ochii îi erau uscați. Ea își ridică zâmbind privirea spre cer și băiatul își strecură mâna într-a ei.

– E timpul să mergem acasă, spuse mătușa Lucinda, iar Jared aprobă pe tăcute.

Se gândi la tot ceea ce se petrecuse, la toate lucrurile pe care îi fusese dat să le vadă și își dădu seama dintr-odată cât de mult mai avea de învățat și de exersat ca să poată desena bine. La urma urmelor, era abia la început.

*Aici ia sfârșit
Povestea
fraților Grace*

Prin păduri, peșteri, câmpii,
Pașii i-au purtat pe copii.
Acum ei sunt bucuroși
C-au ieșit victorioși.

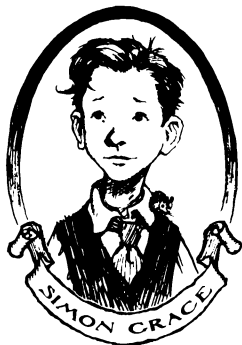
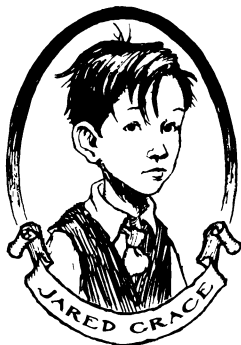

*Totuși, nu-i prea vesel la final
Atunci când trebuie „drum bun“
Unui părinte, ghid, prieten ca să spun.*

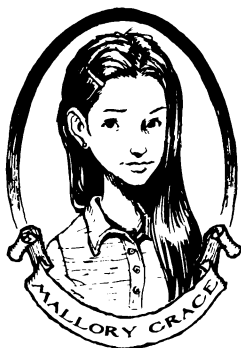
*Deși Arthur acum va trebui să plece,
Răsplata este mare și prețul îl întrece.
Căci scumpa lui Lucinda la plecare îl petrece.*

*Chiar și Hogsqueal s-a cumintit în fine,
Copiii Grace pot liniștiți să fie,
Iar Thimbletack din nou rostul de spiriduș își știe.*

*Cu toți sunt fericiți și nimeni nu suspină
Mai e o întrebare, o punem în surdină:
Oare ce întâmplări-s pe cale să mai vină?*

Oare mai sunt uriași de nimicit?
Dragoni plini de venin de ciopârțit?
Sau gata, de acum, cu toți s-au liniștit?

Pe Tony și pe Holly să-i întrebați de vreți,
Dar va fi greu să credeți în ce aventuri grozave
Pe frați o să-i mai vedeți.

Pentru că timpul ne e prieten
Și Ghidul e cu noi, curând o lume întreagă
Va afla de acești eroi.

Așa că fiți cu grijă, cu ochii larg deschiși,
Căci știința este bună
De știți s-o folosiți!

Mulțumiri

Tony și Holly ar vrea să-i mulțumească
lui Steve și Diannei pentru înțelegere,
lui Starr pentru onestitate,
lui Myles și Lizei pentru că ne-au împărtășit visul,
lui Ellen și lui Julie pentru că
ne-au ajutat să-l transformăm în realitate,
lui Kevin pentru entuziasmul
și încrederea în noi,
și îndeosebi Angelei și lui Theo –
nu există destule superlative pentru a descrie
răbdarea cu care ați suportat nesfârșitele nopți
discutând despre Spiderwick.

CRONICILE SPIDERWICK.

1. Cartea fantastică
2. Ochiul magic
3. În ghearele goblinilor
4. Copacul de fier
5. Răzbunarea lui Mulgarath

Simon, Jared și Mallory sunt trei copii obișnuiți, așa ca oricare dintre voi. Tatăl i-a părăsit și au fost nevoiți să se mute într-un loc uitat de Dumnezeu. S-ar părea că lucrurile ar cam trebui să se schimbe... Nici o grijă, așa se va și întâmpla! Habar n-au bieții de ei ce li se pregătește, căci cineva, nu se știe cine sau ce, încearcă să le schimbe viața.

O poveste despre ce ți se poate întâmpla dacă vrei să explorezi o casă veche și descoperi un pergament străvechi, căruiua trebuie să-i dai de capăt...

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-103-272-6

9 789731 032726

www.rao.ro
www.raobooks.com